

KOMMUNISTISK POLITIK

Jørgen Buch:
Olie billede
2003, olie

*Se billedet på
MAJ93's udstil-
ling i Helli-
gåndshuset
28.01- 8.02
kl. 10 -18*

Nr. 1
8. årg.
2004

**10. januar -
16. januar**
Støttepris 12 kr.

TEMA: USA OG VERDENSHERREDØMMET

De store smil s. 2 ● For 25 år siden: DKP/ML stiftet s. 3 ●
Anders Foghs trosbekendelse s. 4 ● Repræsentationskontoen s. 7 ●
Kassedamer lades fortsat i stikken s.8 ● Fattigdom i Århus s. 10 ●
Gå ud og find hinanden s. 12 ● Palæstina ved årsskiftet s. 14 ●
Amerikas krig for globalt herredømme s. 16 ● Mærkedage 2004 s. 20 ●
Den lille Havfrue på Corner s. 21 ● Debat s. 22 ●
Tillægsforsikringer vinder indpas s. 24

Tillæg: FREMAD!

De store smil

KOMMUNISTISK POLITIK

Det er de store smil, som er fremme. De økonomiske kommentatorer hos CNN, BBC, DR og TV2 har forlænget julen og giver hver dag nye gaver med lys i øjnene: Aktiemarkedet er på vej op, igen. Efter nogle magre år drøner IT-aktierne derudaf. Det går også godt for de andre – og ikke kun for våbenindustrien. Den danske aktiebørs havde i 2003 sit næstbedste år nogensinde, kun overgået af rekorden i år 2000.

Intet får den spontane begejstring frem hos de herskende og deres opvartende ånder som udsigten til endnu større profit. Der er hvad smilene, de forlængede julelys og de glade nytårsbudskaber handler om.

Det økonomiske opsving drøner derudaf i USA, siger de. Og den danske statsminister mener, at når ypperstepræsten kan øse op, falder der lidt af til hans degn: Opsvinget kommer i 2004, lovede han danskerne i sin nytårstale. Han *garanterede* det.

Det amerikanske *Business Week* skrev begejstret: ”*Den herlige duft? Det er økonomien der koger!*” (8.12.03). Det var reaktionen på nyheden om, at det amerikanske bruttonationalprodukt i tredje kvartal var steget med en årsrate på 8.2 procent, et fantastisk tal for en kapitalistisk økonomi. Selvfølgelig vil væksten i 2003 reelt være langt mindre, men alligevel: Det længe ventede opsving i USA, som hele den kapitalistiske verden (og det vil sige hele verden) ser frem til skal bryde den globale økonomiske krises onde cirkel, er måske undervejs. Det amerikanske økonomiske lokomotiv synes at have fået damp under kedlerne: *’The Economy is Cooking’*.

Er det så rigtigt? Ser man tallene lidt nærmere efter, så er en vækst på 8.2 pct. på et enkelt kvartal alligevel ikke så usædvanlig, når den økonomiske cyklus bevæger sig opad. De massive rustningsudgifter og omkostningerne ved Irak-krigen er en massiv, men ikke permanent indsprøjtning af offentlige midler. Det samme gælder Bushs skattelettelser for de rige, som nu tilskrives ’æren for opsvinget’, og som hans danske degn har kalderet som skattestop.

Et regulært økonomisk opsving er ikke først og fremmest kendetegnet ved, at der produceres tanks, raketter og mininukes, eller de optimistiske forventninger på børserne, som aktiekursernes vækst afspejler. Det er også karakteriseret ved

nyinvesteringer, og dermed skabelsen af nye arbejdspladser. Af jobs. Men investeringer i ny teknologi sparer jobs. Folk kommer ikke i arbejde.

Det har været en økonomisk ’genoplivning uden jobs’. Officielt er der 8.7 millioner arbejdsløse i USA. Under det begyndende opsving er der skabt 82.000 nye jobs om måneden. Det er kun halvdelen af det nødvendige for at dække nytilgangen til arbejdsmarkedet. Derfor stiger arbejdsløshedsprocenten konstant, selvom mange millioner slet ikke tælles med.

Med andre ord: Selv hvis opsvinget bliver en realitet, ikke bare i USA, men i Europa og globalt, så vil det slet ikke komme i nærheden af fuld beskæftigelse. De titusinder af danske arbejdspladser, som er forsvundet i de sidste år, vil ikke blive genskabt. I det lys er både den nuværende og den forrige regerings fokusering på mangel på arbejdskraft og fuld beskæftigelse i år 2010 grundlæggende absurd.

Perspektiverne for dansk økonomi, som er tæt knyttet til euro’en og til tysk økonomi, kompliceres også af andre faktorer. Ikke mindst af ’den stærke euro’, eller ’den svage dollar’. Det betyder blandt andet, at mange investeringer, varekøb og megen produktion foretages i dollars, fordi det simpelthen er billigere. Det skaber ikke ny produktion i euroland, hvor man frygter at et nyt opsving af den grund ’bliver kvalt i fødslen’.

Den krigsførende statsminister er simpelthen en glad optimist, når han garanterer, at ’opsvinget kommer i år’. De store smil er forbeholdt aktionærer og børsspekulanter.

VI kan derimod garantere, at Fogh-regeringen ikke får knækket den stigende arbejdsløshedskurve, og højst får stabiliseret den. Mangelen på nye arbejdspladser er skrigende. Nyuddannede og unge generelt har stadig sværere ved at komme i arbejde. Ikke kun nye akademikerne, men også hk’ere, elektrikere, pædagoger og metalarbejdere er ramt af den stigende ledighed. Formanden for A-kassernes samvirke Morten Kaspersen siger ligeud, at *’en hel generation af unge er ved at blive tabt på gulvet’*.

Duften af opsving minder i arbejdsløhedskøen om duften fra risten på Vesterbro.

Redaktionen 6. januar 2004

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

e-mail:

apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og fredag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.

År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.

fredag den 9. januar 2004

For 25 år siden: DKP/ML stiftet

Det er værd at markere, at ved årsskiftet var det 25 år siden, at DKP/ML blev dannet. Stiftelseskongressen blev afholdt i København den 29.-31. december 1978 med omkring 30 deltagere.

Selvbevidst erklærede den i indledningen på det nyvedtagne partiprogram:

'Den socialistiske revolution knuser borgerskabets diktatur og opretter proletariats diktatur. Dette er betingelsen for, at arbejderklassen og dens allierede kan opbygge socialismen og sikre dens udvikling til det klasseløse kommunistiske samfund. Men det kan kun ske, når det proletariske klasseparti – et ægte kommunistisk parti – står i spidsen for proletariats kamp.

Med stiftelsen af Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister, DKP/ML, har det danske proletariat atter fået sit kommunistiske parti. DKP/ML samlet den røde fane op, som revisionister og opportuniste har trampet i sølet, og indskrifter igen den proletariske revolutions store løsen på den.'

Begejstringen var ægte (og proletarisk, har man lyst til at tilføje): Der var ingen tvivl hos deltagerne om, at stiftelsen var historisk og betød et stort fremskridt for arbejderklassens kamp.

Det var resultatet af mere end et årtis bestræbelser på at gendanne et revolutionært kommunistisk parti, efter at DKP var blevet et revisionistisk og systembevarende parti, der fablede om 'antimonopolistisk demokrati'. Et rødflageret socialdemokrati, kaldte Carl Madsen det. Forud lå et årti med et mylder af såkaldte ml-organisationer, tilbage fra KFMLs oprettelse i september 1968 – små maoistiske grupper, der alle ville 'genskabe det kommunistiske parti'.

Betydningen af DKP/MLs stiftelse var ikke mindst, at den gjorde en ende på maoismens indflydelse i den revolutionære bevægelse i Danmark. Kongressen stempede den såkaldte MaoTsetung-tænkning som en variant af

den moderne revisionisme. Maoismen forsvandt næsten fuldstændig med opløsningen af KAP. Et andet partiprojekt – Arbejderpartiet Fælles Kurs – der var udsprunget af DKP spillede ligeledes fallit i de følgende år. Og DKP selv med programmet for det antimonopolistiske demokrati gik fra den ene krise til den anden, opløstes i kæmpende fraktioner, kulminerende med partiets de facto-opløsning i 1989-91, parallelt med Sovjetunionens sammenbrud og en tilsvarende krise i

hele den prosovjetiske revisionistbevægelse.

Igennem hele denne periode, hvor DKP/ML fungerede som et marxistisk-leninistisk parti, styrkedes og voksede det også. Oven på de tidlige halvfjerdsers opsving i klassekampen var 80'erne en periode, der gik svanger med kontrarevolution, kulminerende i begivenhederne i 89-91 og det socialistiske Albaniens fald, det eneste ægte socialistiske land i verden på det tidspunkt. Firserungdommen blev apolitiseret, 'Nå-generationen' blev den kaldt. Den danske 'venstrefløj' var i permanent krise. Men det lille DKP/ML arbejdede, tog del i og gav retning til alle periodens store klassekampe og bevægelser, rekrutterede og uddannede mange hundrede kommunister over hele landet, begyndte at udgive et revolutionært dagblad:

Arbejderen, det eneste marxistisk-leninistiske dagblad i Europa.

Partiet kom styrket ud af krisen ved kulminationen af den borgerlige og revisionistiske kontrarevolution i Europa, og det var i stand til at erkende den nye verdenssituationen (der blev betegnet som 'den ny verdensorden') med kun en imperialistisk supermagt USA, som i spidsen for det imperialistiske system gik i offensiven mod alt hvad der var socialistisk, revolutionært og bare progressivt i verden. DKP/ML var i stand til at justere sin strategi og taktik for revolutionen i Danmark i overensstemmelse med denne nye periode i arbejderklassens og folkenes kamp.

Men i 1997 knækkede filmen. En fraktion i Centralkomiteen formåede at samle alt, hvad der var opportunistisk, liberalt, opgivende og betændt i partiet og kuppede sig til magten over partiet. Jørgen Petersen-kligen forvandlede det til et andet parti, placerede det på en anden linje, forsynede det med et revisionistisk program, strategi og taktik. Kampen om linjen førte til spaltningen i 1997 og dannelsen af Arbejderpartiet Kommunisterne i år 2000. Den revisionistiske linjes sejr i DKP/ML gjorde det til en ordinær revisionistsekt, som gik ind i spillet om magt og indflydelse i en såkaldt kommunistisk samlingsproces, der sigter på at sammenslutte KPID, DKP/ML og måske også DKP. Dagbladet Arbejderen blev til en ordinær venstrefløjssavis.

Men det er nutid. Hvad der er værd at fremhæve er DKP/MLs 17 år som revolutionært parti, der sikrede marxismen-leninismen en stærkere position i arbejderklassen og blandt venstrekræfterne end nogensinde før, siden DKP efter krigen og i halvtresserne slog ind på reformismens vej.

Resten bliver en parentes.

KR

Nytår 2004:

Anders Foghs trosbekendelse

Af Klaus Riis

Fogh Rasmussens nytårstale er blevet kaldt usædvanlig afdæmpet i forhold til regeringens neoliberale mærkesager. Den er også blevet kritiseret for mangt og for meget. For at være 'kedelig' og 'uden nyheder', 'uden visioner'. For at være 'blottet for indhold' (Pia Kjærsgaard). Det socialdemokratiske håb Frank Jensen mente, at Fogh sagde de rigtige ting. Problemet er, at det ikke omsættes i praksis, ifølge Jensen:

"Nytårstalen er fredsommelig og siger de rigtige ting, men regeringen gør det modsatte politisk i dagligdagen på Christiansborg. Derfor er det en hyklerisk tale," mener han.

Det var tydeligvis en tale fra en regeringsleder, der har skelet kraftigt til opinionsmålingerne og fundet tiden inde til igen at iklæde sig den færdige, der skal skjule ulvens skarpe tænder, og vende tilbage til den taktik (eller rettere sagt demagogi), der sikrede hans valgsejr over Nyrup. Hans nyliberale projekt er nemlig stødt på enorm modstand.

Fra den triumferende start med et klart flertal for regeringen, baseret på Dansk Folkeparti, har Fogh ikke bare brudt med den traditionelle konsensuspolitik i forhold til den socialdemokratiske ledede 'opposition'. Han har også lagt sig ud med store grupper i befolkningen.

Siden Fogh-regeringens enegang for at kaste Danmark i krig (baseret på en gigantløgn om irakiske masseødelæggelsesvåben) er dens vælgermæssige opbakning konstant reduceret. Dens reaktionære karakter som en imperialistisk krigsmagerregering, som en dikkende lammehale til Bush-administrationen, som monopolernes sværd mod det store flertal, erkendes stadig tydeligere.

Nytårstalen var derfor et forsøg fra Foghs og hans spindoktors side på at appellere til dette 'flertal', identificere sig med det, fremstille sig som dets repræsentant. Derfor spillede han på det 'sikre'. Det vil sige på de politiske og ideologiske fordomme, som den borgerlige propaganda har banket fast

gennem årtier – og på en appel til 'socialdemokratiske værdier'.

Det er derfor, socialdemokraten Frank Jensen synes, at Fogh siger de 'rigtige' ting.

Hvad ingen har bemærket, er, at Foghs tale ikke blot var en tale. Det var en trosbekendelse med en hel række læresætninger. Her skal gennemgås seks af de grundlæggende i Foghs kirke.

Credo 1: Den fæle kommunisme

Fogh jubler over 'kommunismens fald' i Sovjetunionen og Østeuropa med en personlig historie: En nuværende stakkels statsleder fra et tidligere østblok-land blev angiveligt forfulgt og kunne ikke få en ønsket universitetsuddannelse, fordi 'studiepladserne var forbeholdt medlemmer af kommunistpartiet':

'En hel families eksistens blev truet, fordi faderen var politisk brændemærket af magthaverne. Tænk sig, at vi kun skal 15 år tilbage, før det var den barske hverdag for familierne i kommuniststaterne bag Jerntæppet,' messede Fogh.

Hvordan forholder det sig i Danmark med studieadgang? Hvor mange børn af ufaglærte arbejdere kommer på universitetet? Hvor mange indvandrerbørn?

Højere uddannelse er fortsat et klasseprivilegium. Sorteringsmekanismerne eksisterer og arbejder med samme ubønhørighed, som hvis man fra fødslen satte et stempel på børn af en fabriksarbejder ved samlebåndet: 'Ingen universitetsadgang!'

Under socialismen er det og vil det være en politik systematisk at fremme uddannelsen af arbejderne og de underste lag. Det er arbejderklassen, der skal besætte kommandoposterne. Og selv i det degenererede, revisionistiske og pseudosocialistiske Sovjetunionen og i Østeuropa skulle man ikke være partimedlem for at få en højere uddannelse.

Lad os antage, at Foghs historie er

sand. Hans stakkels samtalepartner fik åbenbart aldrig en højere uddannelse. Derfra generaliserer han til, at familierne i Østeuropa generel levede i en tilstand af terror og forfølgelse: det er et billigt demagogisk trick, hentet i 'Begyndervejledning for folkeforførelse', tysk udgave, anno 1934.

Credo 2: Friheden flyver

I dag lever 60 pct. af befolkningen i det tidligere Sovjetunionen i dyb fattigdom. Råkapitalismen efter 1989-91 har gjort nogle få procent superrige og overdraget samfundsværdierne til oligarker og udenlandske monopoler. Det samme er sket i de tidligere østbloklande.

Disse nye EU- og NATO-lande beskriver Fogh således:

"Vi åbner et nyt kapitel i Europas historie. Vi får et vældigt vitamintilskud. De nye medlemslande syder og bobler af energi. De tænker nyt. De tror på frihed. De tror på sig selv, og derfor tror de på fremtiden. Det kan vi tage ved lære af, også i Danmark."

Det er en efterklang af den amerikanske krigsminister Rumsfelds opdeling af Europa i 'det nye' og 'det gamle': De nye herskende klikker i de tidligere østlande er nært forbundne med USA, og de tænker så nyt, at de har sendt soldater til Irak for at bidrage med deres erfaringer om 'demokratiskabelse' dér. Hvad 'nyt' kommer der fra disse kontrarevolutionære klikker, der er indsat, købt og betalt af USA, EU og monopolerne?

Hvilken 'frihed' tror de på? 'Frihe-

den' til udbytning. Imperialismens 'frihed' til at slavebinde folkene og plyndre deres ressourcer. Det er ikke nyt. Det er så gammelt, at folkene har bekæmpet disse 'friheder' i mere end hundrede år – og vil gøre det, indtil de er forsvundet fra kataloget over menneskerettigheder, hvoraf den vigtigste, næst efter retten til livet, er 'frihed fra udbytning og undertrykkelse'.

Credo 3: Utaknemmelige irakere

"Op til årsskiftet har mange af os genopfrisket erindringen med tv-klip fra året, der gik. En række billeder har brændt sig fast i min hukommelse. Billederne af jublende irakere, der ser Saddams Husseins statue blive væltet i Bagdad ...", sagde Fogh.

Fogh sagde ikke, hvad det meste af verden ved: 'De jublende irakere' var til formålet medbragte lejesoldater fra 'regeringsråd' Chalabis gruppe. Statuen blev væltet på en plads, der til ære for verdenspressen var afspærret af amerikanske tanks og soldater. Fogh ved det selvfølgelig også.

"Danmark deltog i krigen mod Saddam. Det var en svær beslutning. Den delte Folketinget. Og den delte befolkningen. Alligevel valgte vi at tilslutte os koalitionen til befrielse af Irak. (...)

Jeg er sikker på, at befrielsen af det irakiske folk var og er alle omkostningerne værd."

Fogh var formand for EU's ministerråd i det afgørende halve år op til krigen. Han arbejdede for, at krigen kom, ikke på at forhindre den. Derefter sendte han (på amerikansk bud) Danmark ud i en ulovlig krig, baseret på en løgn om masseødelæggelsesvåben, der ikke fandtes. I nytårstalen nævner Fogh ikke disse våben med et eneste ord.

Ligesom for resten af krigskoalitionen er denne krigsbegrundelse post festum blevet skiftet ud med en anden: Det var nødvendigt at vælte Saddam Hussein på grund af hans 'forbrydelser mod det irakiske folk'. Fogh nævner ikke, at hovedparten af disse fandt sted, da Saddams Irak var allieret med USA, eller at USA fortsatte forretningerne med regimet længe efter gasdrabene på kurdere.

I 'Begyndervejledning for folkeforførrere' (tyisk udgave, 1934) hed det: Sørg

for at vende op og ned på begreberne og gentage løgnen længe nok. Til sidst sidder det fast.

Aggression skal være 'fredsskabende virksomhed'. Besættelse hedder 'befrielse'. (Også Danmark oplevede engang en sådan befrielse som Irak en 9. april). Indsættelse af et amerikansk lakaj-regime er, i Foghs lærenemme udgave, at 'hjælpe irakerne med at bygge et nyt, moderne, frit og fredeligt Irak'.

Irakerne er et utaknemmeligt folkefærd. De søger at jage besættelsesmagterne ud af landet med protester, våben og bomber. Det er selvfølgelig legitimt, ifølge folkeretten og international lov. Den har Fogh ikke noget at sige om. Den har han 'glemt'.

Credo 4: Kapitalismen duer, fra 2004

Hvordan forklarer man, at det enerådende kapitalistiske system fungerer, så de rige bliver rigere og de fattige fattigere, i Danmark og globalt? Hvordan forklarer man den akutte økonomiske verdenskrise, en af de dybeste og længste siden 2. verdenskrig?

Fogh gør det således:

"Verdensøkonomien stod stille i 2003. Den økonomiske afmatning forplantede sig desværre også til Danmark. Men her på årets første dag tør jeg godt forudsige, at opsvinget kommer i 2004. Og fra i dag har vi sænket skatten på arbejde. Kig selv på skattekortet.

Jeg er derfor ikke i tvivl om, at i det kommende år vil de fleste opleve at få flere penge mellem hænderne. Det giver mere aktivitet, flere job og mindre arbejdsløshed."

Fogh giver den i rollen som spåmand. Så kan man tro ham eller lade være. Kapitalismen er for Fogh en guddommelig kraft, som må adlydes, men ikke kan forklares: Verdensøkonomien står stille i 2003. Det vil blive bedre, ifølge Herrens profet: 'Opsvinget kommer i 2004'.

Bush-administrationen valgte et af kapitalismens gamle og prøvede midler til at komme igennem den kapitalistiske krise, der har sendt millioner af amerikanere på gaden i de foregående år og i rekordtempo øget massearmen i 'verdens rigeste land'. Den mest barba-

riske af alle kapitalistiske metoder: krigens og massedrabets vej.

Irak-krigen er en kostbar og uproductiv affære, men den sætter gang i hjulene, som oprustningen i Tyskland i 30'erne gjorde det. Det rekordstore amerikanske militærbudget til nye atomvåben og andre masseødelæggelsesvåben, til perfektionering af hver eneste tænkelige dræbermekanisme, menneskene nogensinde har opfundet, holder på sin egen perverse måde det stadig mere perverterede kapitalistiske system kørende. Den permanente krig bliver en nødvendighed for selve systemets overlevelse.

Vil indsprøjtningen af død virke som vitaminer på det rådne system allerede fra 2004? Ifølge nogle økonomer er det opsving, som altid, før eller senere, afløser den kapitalistiske krises depressionsfase, i gang i USA. Det er det, Fogh klynger sig til i rollen som profet. Han tror og håber og beder ... og fortsætter med at lire af fra Begyndervejledningen fra 1934. I kapitlet 'Social demagogi' står, at man skal appellere til de sociale behov hos flertallet. Er arbejdsløsheden kraftigt voksende, kan man altid love, at der bliver gjort noget ved den. Man behøver ikke at love belønning i himlen. Man kan love den her på jorden: Engang i fremtiden. I 2004 eller senere. Og senest i 2010.

Konkret går det fremad, selvom folk mærker noget andet. Løfterne bliver opfyldt. Se blot på skattekortet. (Men tjek også lige kontantbeholdningen efter).

Hvis nogen skulle tro, at Fogh og hans regering er i færd med at slagte de sidste rester af det, man i gamle dage kaldte 'velfærdssamfundet', så kan man tro om igen, for vi

"får vi i de kommende årtier brug for alle hænder og alle hoveder. Og her er der brug for en ekstra indsats. Alt for mange står uden for uddannelse og arbejde.

Nøglen til fortsat vækst og velfærd er uddannelse. Og vel at mærke uddannelse til alle."

Arbejde og uddannelse, nemlig: Det er Foghs mærkesager. Har man ikke set så meget til det i Foghs første år, hvor regeringen har nedlagt uddannelser og pladser på stribe, ikke mindst for arbejdernes børn, og hvor arbejdsløsheden er vokset eksplosivt, er det ikke, fordi

han vil det. Tværtimod er det led i en langsigtet strategi, der vil sikre alle uddannelse (i modsætning til den fæle socialisme) og give arbejde til lige så mange.

Den gode vilje skorter det ikke på. Og resten er en trossag.

Credo 5: Et forenet dansk folk uden klasse modsætninger

Det er en yndlingsforestilling hos den nyliberale profet Fogh, at klassesamfundet ikke længere eksisterer, og at klassekampen dermed er ophørt. Han gentager det i hver eneste nytårstale og ved folketingets åbning. I år lød det således:

“Sammenlignet med de fleste andre lande er det danske samfund velorganiseret, og tingene fungerer.

Vi har afskaffet klasse modsætningerne, så vi danskere udgør et forenet folk, et samfund, der bygger på frihed, frisind og fællesskab.”

Hvem der har ‘afskaffet klasse modsætningerne’, hvornår og hvordan, bevarer Fogh indtil videre som en dyb hemmelighed. Men forestillingen om ‘det forenede folk’ – det antikommunistiske folkefællesskab under kapitalismen – har sine egne historiske aner.

Den nationale regering ‘vil ikke tage den erkendelse af syne, at det ikke her handler om det negative problem med denne organisation [det kommunistiske parti], men om den positive opgave om at vinde den tyske arbejder for den nationale stat. Kun etableringen af et virkeligt folkefællesskab, som hæver sig over stændernes og klassernes interesser og modsætninger, formår på lang sigt at fjerne vækstgrundlaget for disse menneskeåndens fejltagelser’.

Sådan sagde Adolf Hitler i den tyske Rigsdag den 23. marts 1933, efter den iscenesatte rigsdagsbrand. Det blev året efter optaget i Begyndervejledning for folkeforførere.

Det ligger selvfølgelig langt fra os at beskyldte Anders Fogh for at være Hitler-sympatisør, bare fordi han deler nogle grundlæggende trossætninger med nazisterne såsom antikommunismen og påstanden om klasse modsætningernes afskaffelse og deres afløsning gennem et nationalt forenet folk.

Credo 6: Frihed, frisind og fællesskab

‘Det forenede danske folk A/S’ bygger ifølge Fogh på ‘frihed, frisind og fællesskab’, de 3 f’er, der i 2004 skal afløse den borgerlige revolutions ‘Frihed, lighed og broderskab’.

Enhver kan afgøre med sig selv, hvor langt Foghs og Hitlers opfattelse af ‘frihed’ ligger fra hinanden.

‘Fællesskab’ klinger næsten af solidaritet og gensidighed, hvis ikke det lugtede så tysk, og skal erstatte den gammeldags socialistiske ‘broderånd’. Det er et stærkt ord fra en mand, som taler så begejstret om at lære fra østlandene, hvor råkapitalismen har genoplivet den allermest basale norm for omgang mellem mennesker i det kapitalistiske samfund: den gensidige kanibalisme, mennesket som menneskets ulv. Et stærkt ord fra en mand og en regering, som konsekvent har bestræbt sig på at sikre albuernes fremmarch og er nået langt, mens fanden har fået de sidste tildelt ...

‘Frisind’ lyder til gengæld helt pæredansk. Det danske frisind, frihed for Loke som for Thor, langt fra det 20. århundredes tyske snavs. Det er sikkert helt urimeligt at mistænke forfatterne til nytårstalen for at have taget det med for bogstavrimets skyld. Det har sin ubestridelige plads i partiet Venstres tidligere ideologi, dengang det endnu var et parti, der havde en ideologi, og ikke bare en valgfrakke af fåreskind.

Måske det skal opfattes som et forsøg på at trykke på knapperne til den liberale automat, når nu de socialdemokratiske knapper også er blevet så grundigt betjent i Foghs tale, at det socialdemokratiske lys Frank Jensen mener, at statsministeren sagde alt det rigtige.

I Foghs mund får modersmålet så hul en klang, at nytårstalen blev akkompagneret af generelle opkastninger. Vi har undladt at nævne et centralt element i det nazistiske folkefællesskab: Den ‘racemæssige’ enhed. Det skal vi ikke beskyldte Fogh for at have gjort til et centralt element i regeringens politik. Det tilkommer nemlig Dansk Folkeparti og fru Kjærsgaard.

‘Dansk frisind’ – for danskere. Af den rigtige slags. Uden for ghettoerne. I slot, villa og penthouselejlighed.

PS!

Dagen derpå er der opstået tvivl om, hvorvidt det egentlig er Fogh Rasmussen eller Dansk Industri, der har forfattet statsministerens nytårstale. Da talen blev tilsendt pressen, kom den fra Christopher Arzrouni, erhvervsjuridisk chef i Dansk Industri og kendt som superliberalist.

Han nægter at have haft noget med talen at gøre. Statsministerens pressechef, Michael Christiansen, har ingen forklaring på, hvordan pressens kopi af talen kan være oprettet af Christopher Arzrouni:

- Jeg ved, at statsministeren selv har skrevet talen med hjælp fra folk i Statsministeriet. Men jeg aner ikke, om Christopher Arzrouni har medvirket på den ene eller anden måde, siger han.

Om ikke andet fastslår historien, at det måske er hip som hap, hvor den er skrevet. Det kunne både være i Statsministeriet og Dansk Industri, som er i stadig nærkontakt.

Der er også nærkontakt mellem Statsministeriet og kongehuset. Ekstra Bladet skrev en leder om det kronede hoveds nytårstale, der var et klart forsvaret for den danske krigsdeltagelse i Irak:

“Sjældent har dronning Margrethe holdt en så politisk betændt - eller rettere: bestilt - tale som i aftes. Hendes formaninger om at sige tingene ligeud, selvom det afføder skarpe og uforsonlige debatter, er lavet med så ført hånd fra Statsministeriet, at eksemplerne savner sidestykke. Hun nævnte krigen i Irak som et eksempel og begivenheder fra vores nære og fjerne fortid som andre eksempler på det, der har affødt skarpe debatter her til lands. (...)

Det blev dronning Margrethe så sat til at forsvare i går aftes med ord, som lige så godt kunne være kommet ud af Foghs mund. ‘Sige sin mening uden at lægge fingrene imellem’, ‘ikke give køb bare for at få ro’ og ‘klare linjer’ er sætninger, vi igen og igen har hørt fra statsministerens mund. Nu kom de ud af Margrethes.”

‘Foghs bugtalerdukke’, hed lederen.

Dansk Folkeparti vil fra nu af have afskaffet nytårstalerne. I al fald Foghs.

Mjølnerparken følges op

Den skandaløse sag om forfølgelse af bistandsmodtagere fra Mjølnerparken i København (omtalt i de seneste numre af KP) har sat fokus på den mystiske rolle, som kommunernes lægekonsulenter spiller i sager om aktivering, bistand og førtidspension. Konkret er en undersøgelse af den københavnske læge Jens Bangs rolle i gang på kommunalt plan. Nu rejses sagen også i folkettinget, hvor Line Barfod, socialpolitisk ordfører for EHL, har kaldt socialministeren til samråd.

- Det bliver mere og mere klart, at de kommunale lægekonsulenter tit udøver indflydelse, som de ikke er berettiget til. Det går hårdt ud over almindelige menneskers retssikkerhed. Ikke mindst de mennesker, som i forvejen står i en svær situation, risikerer at miste sociale rettigheder, i alvorlige tilfælde hele deres indkomst, alene på grund af en lægekonsulents vurdering. Nu må vi have fakta på bordet. Vi skal sikre os, at såvel socialministeriet som kommunerne holder snor i lægekonsulenterne og forsvare borgerens retssikkerhed, siger Line Barfod.

PostDanmark: Kommunistisk Politik uden portostøtte fra 1. marts

Kommunistisk Politik har modtaget meddelelse fra PostDanmark om at portostøtten til bladet bortfalder pr. 1. marts som følge af regeringens finanslov for 2004, der rammer en lang række ikke-kommercielle tidsskrifter og fagblade. Konsekvensen er betydelige udgiftsstigninger, som rammer små abonnementsbaserede blade hårdest.

Regeringen ved, hvad den gør. Men vi mener at PostDanmark har misforstået noget, og har protesteret.

Vi vil vende tilbage til herom i kommende numre.

Vi beder om læsernes støtte!

Redaktionen

Repræsentationskontoen

- Der er alt for mange arbejdsløse. Det er der jo heller ikke noget at sige til med den understøttelse. Det kan jo ikke betale sig at arbejde.

- Næ, der går mange rundt og løpper den på vores bekostning. De er en tung belastning for samfundet.

Kommentarerne udspillede sig ved siden af vores bord. Vi havde netop sat os for at nyde morgenmaden i forbindelse med vores forlængede weekendophold på Reersø Kro først i december måned. Det var med en lidt underlig smag i munden, idet jeg først nu havde indfriet min julegave til Lillian fra sidste år – på et absolut hængende hår. På trods af, at vi begge var blevet ramt af arbejdsløshed, havde vi tilladt os denne lille – for os – luksusferie. Vi havde nydt tiden med frisk luft, gode landskabelige indtryk, fortsættelse af vores årsbaserede Back Gammon-turnering samt almindelig krostemning.

Hvad vi ikke var klar over, var, at kroen var udstyret med adskillige selskabslokaler, der i alt vel kunne rumme omkring 100 gæster. Aftenen i forvejen var af naturlige årsager præget af fire til fem forskellige julefrokostarrangementer. Det var meget pudsigt på afstand at observere, hvordan de udviklede sig traditionelt efter alle fordomme. Dog på nær et enkelt selskab, der bestod af fire midaldrende herrer og deres fruer. Firmaets chef og hustru skilte sig tydeligt ud, og de øvrige holdt sig pænt i kravetøj.

Det må alligevel være blevet sent. Det var nemlig det samme selskab – rimeligt klatøjet, som nu havde slået sig ned ved siden af vores morgenbord. Det vil sige, slået sig ned havde de faktisk ikke. De indfandt sig med passende mellemrum, efterhånden som de var vågnet af promillerne. Nattens alkoholindtagelse havde tilsyneladende også svækket deres overskud. I hvert fald påbegyndtes en diskussion om regeringens skattestop. Der var delte meninger, der afspejlede de forskellige borgerlige fløje. Vi noterede os, hvordan bordet udtyn-

dedes efterhånden, som de enkelte ægtepar forsvandt med en høflig hilsen. Derefter begav de sig til bilen, hvis fabrikater vi bemærkede, når de i hastig fart passerede vores vindue. Der var klasse over de firehulede.

- Tak for denne gang. I sender bare regningen, sagde chefen, da han som den sidste lagde nøglen på disken for derefter at begive sig ud sin Audi.

Vi kiggede på hinanden. Den faktura skulle nok finde vej til firmaets regnskab med et skattemæssigt fradrag for øje. Den slags skattemæssige begunstigelser skaber incitament for erhvervslivet, hvilket igen betyder flere arbejdspladser. Det hedder sig, at det alt sammen er til fordel for de arbejdende og arbejdsløse. Vi kom begge til at tænke på selskabets opfattelse af de arbejdsløse som samfundets svøbe.

- Jeg synes nu, det er erhvervslivet med dets heftige fradrag, der er en belastning for os på gulvet. Audien og den mulige bolig i det nordsjællandske er sandsynligvis også trukket ind i regnskabet.

Og dig, din lus, sagde Lillian henvendt til mig, *hvor mange fradrag bidrager du med til vores husholdningsregnskab?*

Jeg var ved at kløjes i den sidste kaffe, da jeg lige opfattede det skæve glimt i øjet. Det skulle også bare lige mangle, da Lillian heller ikke tilførte os andre skattefordele end fradraget for fagforeningskontingentet.

Jeg måtte tage handsken op:

- Du ved, jeg er en elendig arbejdsløs lus, der ligger samfundet til belastning, men hvis jeg nu udvider mine jobansøgninger til at gælde hele Sjælland, så kan jeg måske opnå et kørselsfradrag.

Vi lo begge lidt indvendigt, da vi rejste os for at betale for vores kroophold.

Reno

Kassedamer lades fortsat i stikken

Titusinder af kassedamer og bordafryddere arbejder på mindstelønnen, der svarer til mindre end 14.000 kr. brutto om måneden.

Den kommende overenskomstfornyelse ville være en passende lejlighed til at forhøje betalingen

Overenskomstforhandlingerne for flere hundredtusinder arbejdere er og har i lang tid været forberedt. Køreplanerne er fastlagt, og i de store og afgørende spørgsmål er der udtrykt enighed mellem de to parter.

I dette billede spiller mindstelønnen en yderst ringe rolle. Alt tegner til, at landets kassedamer – der jævnligt hives frem som de bedste eksempler på urimelige lønninger – og de øvrige titusinder, der arbejder på de overenskomstbestemte mindstelønninger, igen bliver svigtet. Alene 12.500 ansatte i detailhandelen og 5.000 restaurationsansatte tjener kun 87 kr. i timen svarende til mindre end 14.000 kr. brutto om måneden.

LO's Nyhedsbrev "Ugebrevet A4" har netop offentliggjort en undersøgelse udarbejdet af Gallup, der fastslår, at 70 pct. mener, at mindstelønnen er for lav, mens blot hver fjerde finder den rimelig. Det skal understreges, at de udvalgte 1.146, der har deltaget i undersøgelsen, repræsenterer alle sociale lag i samfundet. På trods af direktørfruers, funktionærers og aktiespekulanter mangelende interesse for de ringest betalte, så er solidariteten med dem markant. Når der måles blandt arbejdere, er procenten steget til 80. De fleste mener, at mindstelønnen burde ligge på mellem 16-20.000 kr. om måneden.

Mindstelønnens ofre

Samtlige forbundsledere erklærer deres enige opfattelse af, at mindstelønnen er for lille, men så hører enigheden op. Alt tegner til, at disse titusinder bliver ofret på alteret, hvor de forskellige forbundsledere tørrer problemet af på hinanden.

Formanden for de butiksansattes fagforbund HK/Handel, Jørgen Hoppe,

mener, at mindstelønnen er urimelig lav:

- Løn, løn og løn, er prioriteringerne ved de kommende forhandlinger, slår Jørgen Hoppe fast med den ene hånd, mens han med den anden konstaterer, at mindstelønnen reelt afgøres ved forhandlingsbordet, hvor industriens forhandlere sidder:

- Det kræver, at industriens forhandlere er opmærksomme på, at mindstelønnen skal prioriteres højt. Det kan godt være, at det ikke betyder så meget for dem, men det har en afsmittende effekt for blandt andre mine medlemmer. Det er utopi at tro, at man kan få en højere stigning i minimallønnen end på det vigtige industriområde, udtaler Jørgen Hoppe med henvisning til, at arbejdsgiverne over en kam afventer industriresultatet.

Næstformand i RestaurationsBranchens Forbund (RBF), John Frederiksen, er enig med kollega Jørgen Hoppe:

- Det irriterer mig grænseløst, at mindstelønnen ikke er til at rokke, når industrien har nået et resultat, men der er jo ikke noget at sige til, at forhandlerne først og fremmest tænker på deres egne medlemmer. De kan jo i princippet ikke gøre for, at de andre arbejdsgiverforeninger holder sig til det resultat, de har aftalt i industrien, fastslår John Frederiksen, som allerede nu konstaterer, at han ikke tror på en større stigning i mindstelønnen for sine omkring 5.000 medlemmer på mindsteløn.

På industriens område er mindstelønnen ikke meget større end inden for henholdsvis Handel og Restauration, men i modsætning til de to andre områder er den reelle løn på grund af stærke lokale forhandlinger, som minimallønsoverenskomsten berettiger til, betydeligt højere. Traditionelt har CO-Industri heller ikke prioriteret mindstelønnen særligt

højt. Nogle havde forhåbninger til, at et formands- og næstformandsskift i CO-Industri ville udløse andre signaler, men er blevet slemt skuffet. Det tidligere formandskab, Max Bæhring (Dansk Metal) og Willy Strube (SiD), er blevet afløst af Thorkild E. Jensen (Dansk Metal) og Børge Frederiksen (SiD). Det nye formandskab udtrykker da også sympati for arbejdere på mindsteløn, og erklærer, at de da også er klar over, at mindstelønnen i industrien smitter af på andre lønmodtagergrupper:

- Vi er da opmærksomme over det, men når vi regulerer mindstelønnen og forhandler overenskomster i det hele taget, gør vi det først og fremmest ud fra vore egne medlemmers interesser, siger Børge Frederiksen.

Sympati uden handling

Som så ofte før rækker den udtalte sympati fra forbundsledere så langt, som øjet rækker, men når det kommer til den praktiske virkelighed, kan den ligge på et frimærke.

På den ene side vil det ikke koste industrien mange ører at forhøje mindstelønnen væsentligt, idet det er yderst få i industrien, der arbejder på denne sats. Der ville være masser af plads til de øvrige krav. Det ville kunne give en yderst positiv afsmittning for kassedamer og bordafryddere i restaurationsbranchen.

På den anden side læner de "trængte" forbund sig op af en forklaring om, at de er afhængige af industriens resultat. De har overenskomst efter overenskomst anbefalet de dårlige resultater. De har aldrig villet afprøve deres medlemmers kampvilje på trods af, at der hersker enorm sympati netop med deres underbetalte medlemmer fra andre arbejderes side, hvilket kunne udløse en omfattende solidaritet. I stedet skulle de måske ikke have prioriteret pensioner eller fleksibilitet så højt på deres "ønske"seddel.

Det er igen de menige medlemmer, der bliver tabere i forbundsledernes evindelige splittende politik. Det skærer voldsomt i ørerne, når de samtidig forsøger at tørre skylden af på hinanden.

-gri

Sundhed som fryns

KAD er gået i rette med store dele af fagbevægelsen om begejstringen over virksomhedsbetalte forsikringsordninger, der giver de ansatte ret til at springe køen over på sygehusene.

Firmaer som Lego og Novo har allerede for et år siden etableret sådanne ordninger. Deres interesse er åbenlys, idet de naturligvis vil have arbejdskraften – som måske er skadet som følge af arbejdsmiljøet – hurtigt tilbage til maskinen. Det er VK-regeringens beslutning om at gøre de arbejdsgiverbetalte ordninger skattefrie, der har fremmet virksomhedernes interesse. De fleste fagforbund har udtrykt stor sympati for ordningen. KAD mener noget andet. Derfor udsendte forbundet i efteråret et debatoplæg *Sundhed som fryns*, som opfordrer lokale klubber og ansatte til at tænke sig grundigt om, inden de hopper med på vognen.

KAD's begrundelser bygger blandt andet på, at mange private forsikringsordninger allerede indeholder de samme rettigheder, ligesom ventelisterne til operation på offentlige sygehuse er aftaget. KAD finder, at medlemmer-

ne skal have et reelt grundlag at tage stilling til, hvorfor der er brug for noget materiale, der kan modstilles til forsikringsselskabernes ensidige reklamer og oplysninger.

KAD fremhæver to vigtige principielle forhold, der gør at medlemmerne skal tænke sig om mere end én gang:

- *Ordningerne kan let betyde, at befolkningen deles op i et A- og et B-Hold i forhold til retten til behandling, alt efter om man har arbejde eller ikke,* siger forbundssekretær Ulla Sørensen.

- *Desuden ved vi, at langt de fleste lidelser, vores medlemmer får, skyldes dårligt arbejdsmiljø. Derfor ville de penge, som virksomhederne bruger på forsikringsordninger være brugt bedre på den forebyggende indsats.*

Forbundssekretærens argumenter er til at tage og føle på, men KAD ønsker ikke at gå så som at anbefale deres medlemmer at takke nej til ordningerne. Ulla Sørensen peger på, at Ugebrevet A4 har afdækket, at 63 pct. ønsker en virksomhedstegnet forsikring:

- *Og vi vil jo nødigt stille os i modsætning til medlemmerne,* udtaler hun.

Større behov for skolepraktik

For fire uger siden forsamledes tusinder af uddannelsessøgende i landets større byer for at protestere mod regeringens finanslov, der skærer i deres forhold. Demonstrationerne var blot et foreløbigt punktum for de mange aktiviteter gennem efteråret, hvor specielt eleverne (SKP'ere, skolepraktikelever, der ikke har opnået en læreplads ved en arbejdsgiver) på de tekniske skoler spillede en central rolle.

Regeringen fastholdt og opnåede et flertal for finansloven, der skærer antallet af SKP-pladser ned til 1.200 fra næste år.

Beslutningen og politikken står i skærende kontrast til den faktuelle virkelighed, der understøttes af de seneste tal, der i den grad afdækker, at behovet for flere SKP-pladser er stigende, idet arbejdsgiverne i stadigt større omfang ikke opretter lærepladser.

Således faldt antallet af lærepladser sidste år med 5,2 pct. til 21.334 praktikpladser. Omvendt er antallet af unge, der forgæves søger en læreplads, vok-

set med 7½ pct. til 10.419. Med andre ord har en tredjedel ikke opnået en regulær læreplads.

Af de 10.419 vil regeringen fra næste år kun tillade 1.200 at fortsætte på den nuværende SKP-ordning. De resterende kan se frem til at have spildt et år på EFG.

SiD bebrejder regeringen, at de ikke i den situation har sikret sig, at arbejdsgiverne tvinges at åbne for flere regulære lærepladser. Uddannelseskonsulent i SiD, Poul Christensen, har svært ved at se, hvilke punkter i regeringens forlig der kan få arbejdsgiverne til at ændre kurs:

- *Hvad vil regeringen gøre med alle de unge, der nu afskæres fra at gennemføre en erhvervsuddannelse? Skal de bare smides ud? De nye tal understreger hvor voldsomt – og stigende – problemet er, og det er helt paradoksalt at skære på skolepraktikken, når stort set samtlige erhverv samtidigt melder ud, at vi kommer til at mangle faglærte i fremtiden,* spørger Poul Christensen med rette.

Nye dagpengesatser

Dagpengesatserne er blevet ændret med virkning fra den 5. januar. Fremover vil en arbejdsløs med ret til højeste sats stige med 90 kr. om ugen, hvilket kun kan opnås, såfremt man de seneste tre måneder har haft en gennemsnitstimeløn på 104 kr.

Stigningen svarer 2,43 kr. pr time eller til 2,9 pct. Dagpengeberettigede arbejdsløse vil herefter få udbetalt 3.205 kr. brutto pr. uge, svarende til 86,62 pr. time, når der sammenlignes med en 37 timers arbejdsuge.

Efter 12 måneders arbejdsløshed bliver alle aktiveret, hvilket for mange betyder, at de bliver sendt i tvangsarbejde med en timeløn på 86 kr. Dette er altså den timeløn, som de overenskomstdækkede skal konkurrere med.

K vil forringe dagpengene

De konservative fastholder – trods statsministerens løfter – at dagpengene skal forringes. Partiet ønsker at gøre dagpengene afhængige af årsindkomst, hvilket vil give staten et ”provenu” taget fra de arbejdsløses lommer. I dag beregnes satserne efter de sidste tre måneders indkomst.

LO-Storkbh.'s fupannonce

I december måned tegnede LO-Storkøbenhavn en helsides annonce i en lang række landsdækkende aviser, hvori de agiterede mod regeringens politik. Den væsentligste metode var en række såkaldte interviewer med adskillige opdigtede personer, hvilket af naturlige årsager kompromitterede annoncen og dens budskab væsentligt.

Den lokale afdeling af LO har i virkeligheden misbrugt de mange i befolkningen, som er regulære modstandere af VK-regeringen og dens politik. Det gavner bestemt heller ikke fagbevægelsens image.

Formand for LO-Storkøbenhavn, Peter Kay Mortensen, forsvarer annoncen og det rimelige i at benytte opdigtede personer med falske navne og billeder.

Fattigdommen i Århus breder sig

Ved du, hvorfor man i Århus hælder klor over madaffald fra butikkerne, og hvorfor affaldet står bag lås og slå om natten? Og hvorfor containerne med affald overvåges om dagen?

Det er for at forhindre forbryderiske tyverier fra affaldsbunkerne. Det uhumsk madaffald kan jo blive spredt omkring containerne og udgøre en sundhedsfare. Og tyvene kan jo efterfølgende anklage affaldets ejere for at sælge fordærvet kød.

Det er desværre ikke blot en Århus-historie. Århusianere, der søger mad i containere og affaldsspande, har været til debat i byen hen over julen på baggrund af en artikel i et dagblad.

Fattigdommen forarger

De lokale politikere er forargede over påstande om, at ikke blot narkomaner og hjemløse, men også tilsyneladende almindelige mennesker som taxachauffører og hjemmehjælpere i stigende grad søger at strække deres kostbudget ved at stjæle fra affaldsbunkerne. De fleste kommunalpolitikere afviser forarget, at problemet kan være så stort, for folk har penge nok i deres kontanthjælp, påstår de. Men Venstrepolitikeren og forkvinde for kommunens socialudvalg samt embedslæge i Århus Amt, Kate Runge, udtaler, at der bør ordineres madpakker for at komme ondt til livs. For man kan ikke ha', at folk ikke kan administrere deres kontanthjælp, en kontanthjælp, der jo er rigelig stor til at leve for, når blot man ikke lever over evne.

Hun ser med glæde på, at socialkontorerne allerede administrerer mange personers madbudget, og at nogen får rekvisitioner på mad.

Hverdag for de fattige

Billedet af den tiltagende fattigdom og armod i Århus underbygges af forskellige hændelser i byen, der relaterer sig til fattigdom. For eksempel er der historien om den kvindelige narkoman, som var for retten kort før jul for tyveri til sit narkoforbrug. Hun bad så mindeligt dommeren om at få så hård en straf, at hun kunne sidde i fængsel julen og nytåret over, for hun kunne ikke overskue endnu

en jul på trappeopgange eller under åben himmel, uden mad og måske uden stoffer. En streng straf blev udmålt af den gavmilde dommer, for julen er jo hjerternes fest. Samme kvinde fødte et barn i detentionen på Århus politigård for 13 år siden. Kvinden blev nægtet hjælp til fødslen, hvorfor barnet blev multihandikappet. Efter den ulykkelige hændelse blev hun sluppet ud, uden nogen plan for særlig hjælp til hende og barnet.

Der er historien om kvinden med et teenage-barn. Hun kan ikke overskue, hvordan hun skal klare dagen og vejen for sig selv og sit barn fremover. Hun blev alvorligt syg med langvarig behandling og sygeperiode til følge. Efter et år blev hun sat på kontanthjælp. Da hun var ved at komme sig oven på sygdommen, blev hun sendt i arbejds-

Fattigdom i Danmark

prøvning, men havde imidlertid fået konstateret kræft. Men socialforvaltningen tog ikke hensyn til denne nye sygdom. Kvinden er nu også blevet ramt af loftet på sociale ydelser, som er indført fra den 1. januar i år. Der er skåret kraftigt i hendes boligsikring.

En dødsbrand satte i julen fingeren på boligspekulationen i Århus og på de kummerlige boligforhold, spekulationen skaber for mange mennesker i byen. I en villa i bydelen Hasle brændte to personer inde. Det viste sig, at villaen var beboet af ti voksne, at boligen var en brandfælde, og at intet var blevet gjort for at forhindre en sådan ulykke. Det på trods af, at myndighederne havde været opmærksomme på de dødalvorlige problemer i årevis. Beboerne har reelt været retsløse. En hel række lignende historier om fattigdom og armod og deres konsekvenser kunne fortælles, og meget tyder på, at det, der kommer frem til offentlighedens kendskab, kun er som toppen af isbjerget.

Flere opmærksomme på fattigdommen

Flere personer, der arbejder med de allerfattigste i Århus, har været ude

med kritiske bemærkninger til den officielle behandling af de fattigste. Grethe Johansen, der er leder af Forsorgstilbuddet i Århus midtby, bryder sig ikke om forretningernes politik med låste affaldscontainere, for hun mener, at det rammer de absolut svageste særligt hårdt, de, der ikke har nogen fast struktur i deres tilværelse.

Ingrid Christensen, der er leder af det sociale mødested Parasollen i en af forstæderne, mener at der er tale om klapjagt på de svageste. Hun siger til Århus Stiftstidende, at det ikke kun er ualmindelige mennesker, der falder igennem det sociale sikkerhedsnet. Det er ikke bare narkomaner, alkoholikere eller psykisk syge. *"Jeg synes, at det har ændret sig, især idet sidste år. Det er svært at sige hvorfor; men der er flere, der ikke kan overskue tingene."* Hun har en meget kritisk holdning til socialforvaltningens praksis med at trække i kontanthjælpen på grund af gæld til det offentlige. Hun er bange for, at det ender med, at nogen har for lidt at leve for. Nogle fattige er ligefrem bange for socialkontorerne. *"De kan f.eks. være bange for, at de risikerer at få fjernet deres børn, hvis socialkontoret finder ud af, hvor lidt de har at leve for."*

Tvangsarbejde og fleksibel arbejdskraft er med til at skabe fattigdom

De utallige jobprojekter, folk jages ud i, tvangsarbejdet, hvor arbejdsløse, syge og raske, på dagpenge og på socialhjælp koster den enkelte penge, men intet reelt arbejde skaffer. Derimod skaber alle disse nye ordninger titusinder af løntrykkere, mod den enkeltes vilje. Der er tale om regulært tvangsarbejde, for passer man ikke sit arbejde, fjernes enhver mulighed for underhold.

Arbejdsgivernes opreklamerede fleksible arbejdskraft og arbejdstid, som blev knæsat gennem overenskomsterne først i 1990'erne, har haft en kraftig og til dels ukendt negativ betydning på danskernes leveniveau. Mange i ordinært arbejde har i dag en løn, der ligger på overenskomstens minimum eller derunder. At stadig flere arbejder på

deltid til minimale lønninger, er kun med til at forværre den sociale situation for den enkelte og dennes familie. Mange arbejder kun 20 timer om ugen, mange har vikararbejde eller andet arbejde, hvor arbejdstiden ikke er defineret. En stadig større del af de mindst lønnede eller de underbetalte af arbejdsstyrken er ikke i fagforening eller A-kasse. Således har de kun deres uvisse arbejdsindkomst, når de bliver fyret.

Privat hjælp skal ikke erstatte socialt sikkerhedsnet

Det ligger vel i sagens natur, at politikerne ikke vil erkende, at armoden breder sig i samfundet. En del af dem, der har været med til at udarbejde lovene og nu sidder og administrerer disse love, har gjort sig til talsmænd for, at løsningen på fattigdomsproblemerne er større barmhjertighed fra den enkelte borger.

Lone Hindø, der er byrådsmedlem for SF og præst, opfordrer folk til at hjælpe de fattige, og udtaler til JP Århus: *"Vi kan ikke gøre noget overordnet ved det, så længe magthaverne har det menneskesyn, som de har. Vi kan ikke hjælpe alle, men alle kan hjælpe én. Hver især må vi forsøge at vise omsorg og næstekærlighed for dem, vi møder på vores vej."* På denne hykleriske måde opfordrer hun til personlige almisser for at holde armoden i ave. Dog "glemmer" hun et par enkelte detaljer. Nemlig at hun selv er medlem af magthavernes lille klub, og at hun og hendes parti var med i udarbejdelsen af det stramme nedskæringsbudget i Århus ved budgetforhandlingerne i 2003.

Århus Stiftstidende, der har søgt at skabe mammon til sine aktionærer på historierne om fattigdommen i byen, er på samme kurs som SF-politikeren. Avisens politik er at lade diverse hjælpeorganisationer overtage mere af det sociale ansvar for de dårligst stillede. Det er underligt nok den politik, de skiftende regeringer har forsøgt at fremme i de seneste år. Hvad der er vejen frem for at bedre kårerne for de fattige i Danmark, er en stadig mere omfattende klassekamp, for kun med den magt, klassekampen giver arbejderklassen, kan der tvinges sociale reformer igennem i kommunerne såvel som i Folketinget.

Hvem tager skraldet?

På min morgentur i storbyen møder jeg andre morgenvandrere, nogen søvngængeragtige, men de fleste som jeg spejdende efter pantflasker og andet brugbart, så der kan blive til morgenrundstykker eller det næste måltid mad. På min vej møder jeg oprodede containere, skraldespande og plastsække gennemført for alt af værdi. Det, der er kasseret for anden eller tredje gang, ligger og flyder på veje og på fortove. Papir, chipsposer, tomme dåser og ituskårne flasker. Gamle og unge af alle nationaliteter, med tasker, plastposer, de fleste cyklende, nogen som jeg gårde, alle søgende med radarblik, registrerende alt, der kan omsættes til kroner og øre, mad og drikke. Ungdommens flaskesamlende drankere er afløst af mere mobile folk i alle aldre, der ser sig nødsaget til at gå den nedværdige gang at samle flasker og andet af værdi. Vil det være usolidarisk af mig at samle blot nogle få flasker op, så jeg også kan nyde lidt godt af det strøede guld og kan købe brød til mine store børn, der har meldt deres ankomst i weekenden? Jeg har 4 kroner og 75 øre i min lomme. Jo, de er der endnu. Der skal være til rugbrød og mælk. 4,50 kr. for mælk, mindst 7,50 for en lille pakke rugbrød. Ungerne må sgu nøjes med smør, sukker og syltetøj. Det er, hvad der. Godt, de er så forstående, ja, faktisk alt for

forstående. Bare de ikke synes, at det er for synd for mig at have så få penge. Tre flasker er det foreløbig blevet til. En ølflaske og to colafasker, tilsammen 6,50, altså i alt 11,25. Jeg må vist gå en lidt længere tur her til morgen.

En flok helt unge studenter kommer råbende, tilsyneladende ubekymrede om alt.

En flot, smuk ung kvinde bliver sat af på et gadehjørne, en lille gnom smækker døren i og kører hurtigt væk. De sidste drankere står søvnigt i gadedøre. Flasker, dåser og cigaretpakker flyder omkring dem. Kirkens Korshær har sluset de første ind af dørene til salmesang, andagt og morgenkaffe. Når kaffen er slugt og andagten er ovre, kommer drankere og stofmisbrugere stille ud af døren igen.

En morlil over den fødedygtige alder kommer cyklende rundt et gadehjørne med plasticposer på styret og store tasker bag på, sikkert indeholdende tomme flasker og andet af værdi. De sidste spage strofer fra en højstemt nat lyder af og til mod mig.

Der ligger en flaske i en kælderhals. Den er ikke knust. Har man levnet den til mig, eller er den blot blevet overset eller bare smidt der for ganske nylig? Jeg ser mig hurtigt omkring, går de tre trin ned og bringer flasken i sikkerhed i min taske.

Ras

'Gå ud og fin

Nytårshilsen fra

En dybtfølt og varm tak til alle vore venner rundt om på kloden for jeres støtte og kærlighed igennem 2003. Tak for de enestående skønne oplevelser sammen med jer ved vores koncerter, og tak for jeres utrolige breve og hilsener.

Hvilket ekstremt år. At synge vores sange om kærlighed og frihed op imod brølet fra Dansen Om Guldkalven. Op imod magthavere, der anser fri demokratisk kultur og kunst som en trussel – og er i fuld gang med at afmontere alt kulturliv, som vi har kendt det siden Mozarts tid. Det er ikke internettet, der ødelægger kulturlivet. Det er 'vores' ledere – og bag gardinet de lyssky, virkelige magthavere i de store koncerners bestyrelseslokaler, dem, der trækker kloden tættere og tættere på den totale menneskelige katastrofe, de kalder 'Den Nye Verdensorden'. De har ingen brug for fri kunst og kultur, kun for løgne. Og de ser hellere undersåtterne fodret med Jerry Springer og vanedannende pornografisk engangs'kunst' der kan holde dem nede – i afhængighed, apati og uvidenhed.

Figenbladet er faldet. Hvis nogen troede, at vi havde demokrati i den vestlige verden og Danmark, høres nu højere og højere hvæset fra en skrantende spøgelsesgrib, der desperat tørster efter blod for at narre livet lidt endnu.

Nogle ivrer for at trampe med de 'stærke' og får som Fogh og hans venner på A. P. Møllers bonede gulve tilkastet lunser af rovet, nøjagtig som gullaschbaronerne ernærede sig af nazismens ofre. Nogle peger på EU som 'modvægt'. Men endnu et uhyre på vej op fra graven med profit- og voldsdrømme er ingen modvægt. Imens bliver vi alle plyndret, spærret inde i en global bananrepublik, hvor løgn er sandhed og vold er ret. Og hvor selv kalkunen, den falske præsident serverede for sine (udvalgte) tropper, mens han smilede til kameraerne, var af plastic (hvilket endda er bekræftet af officials fra Det Hvide Hus!).

Ingen information præsenteret i de større medier er længere troværdig. Efter 2003 kan alt ske. Når både krigen mod Afghanistan var svindel (bemærk at landets heroinproduktion nu er tilbage på sit gode gamle niveau, efter at Taliban stoppede den), når Iraks 'massedestruktionsvå-

Annisette, Thomas og The Savage Rose spillede foran Domhuset på Nytorv ved støttemanifestationen for maleraktivisterne 27. maj 2003

ben' og hele Irakkrigen var svindel, så bliver alle de ubesvarede spørgsmål fra de omkomnes familier om 11. september meget påtrængende. Og der er mange ubesvarede spørgsmål! Og så kunne truslerne om nye angreb 'fra Osama' teoretisk sagtens være snedigt anbragte trusler fra magthaverne selv.

Når Venstre og Socialdemokratiet vil 'lukke øjnene' og undlade at protestere, hvis Irak vil henrette Saddam, er det sig selv, de sætter på anklagebænken. Ingen af dem løftede en finger, dengang han – som stråmand for USA og England – giftgassede iranere og kurdere med gift, som USA, England og andre selv havde leveret til formålet. Han handlede på håndslag med de danske toppolitikeres venner, Donald Rumsfeld, Bush Senior og resten af banden. Håndslaget er endda på foto.

Saddam ved for meget til, at disse dejlige drengene ønsker en åben retssag, hvor han kan fortælle sandheden om dem selv. Lad 2004 blive året, hvor Saddam bliver sendt til domstolen i Haag – sammen med Bush Junior og Senior, Tony the Poodle Blair, Anders Fogh samt A. P. Møllers direktører, der i strid med al folkeret og FN's charter har scoret milliarder på at fragte mordudstyr til overfald på hele nationer.

Det er en mafia, men håbløst korrumpet system kan smadre kloden, men blem. I stedet for stoppestrejkelse af Palæstina betaler destruktion og for skabte pigtrådsindhegnet Warszawaensere. I stedet for at gøre til fortid forvandler de på til én stor Vestbred. I st dyrearter smadrer de nat men til en truet dyreart.

Hver dag dør 43.836 under enorme lidelser uendelighed af forældrede kende græder i stum so vinden. I Afrika alene være 200 millioner aids-lukkende, fordi multination maximal profit og er li levende eller døde.

Menneskeheden har profitfrit system. C at skabe det. Ingen gør d

Nogle stejler. 'Det er til noget.' Men lad os s millioner, der gik i d samme dag imod krig, for visionen om en ande på. Venezuela klarede s at kunne kopiere det fa Bolivia gik de fattigst gaden og vristede dere hænderne på de overrulmer alle vegne. Den i 'apati' i folket er kun en raser et krater af længs verden, hvor børn kan uden en alt-opædende a

I 2004 kan de 30 millioner. 20 marts, år Irak, bliver et samlingsp 'De Hundrede Millioner den. Verden har aldrig for fred, frihed og rett voksede sig stærk i 20 vindelig i 2004. En posi

Find hinanden!

The Savage Rose

en mafia, der gror på et
tem. De – og systemet –
ikke løse et eneste pro-
den kriminelle besæt-
de for daglige mord og
elsen af en ny, mur- og
zawaghetto for palæstin-
bre den besatte Vestbred
å rekordtid hele planeten
edet for at redde truede
turen og gør os alle sam-

6 børn unødvendigt og
af sult og sygdom. En
, bedsteforældre og søs-
org. Tårerne flyver med
vil der inden for 10 år
ramte. Alt sammen ude-
tionale konsortier kræver
geglade med, om vi er

akut brug for et nyt,
Og der er kun os selv til
det for os.

utopi.' 'Det bliver aldrig
e. I 2003 var vi over 30
emonstration på én og
social uretfærdighed og
en måde at indrette livet
ig mod CIA, der troede,
scistiske kup i Chile. I
e indianske bønder på
s naturressourcer ud af
mplede olie-giganter. Det
medierne højt besungne
tynd fernis. Nedenunder
el efter en menneskelig
vokse op og gå i skole
ngst for fremtiden.

ioner blive til hundrede
rsdagen for overfaldet på
punkt. 3. juli planlægges
rs March' over hele klo-
set en global bevægelse
ærdighed som den, der
03 og kan blive uover-
ativ forandring kan omsi-

Annisette

Skitse til oliemaleri af Jørgen Buch (2003)

der begynde, hvis vi selv vil.

2004 kan blive året for de største katastrofer, verden har set. Men det kan også blive vores, menneskenes største år nogensinde.

Der er intet utopisk i at indse, at profitsamfundet er på vej til at destruere livet og naturen. Der er intet håbløst i at indse, at vi ikke kan vente meget længere på en profitfri verden.

Vinden synger tårernes og kærlighedens sange. Gå ud og find hinanden! Kom ikke for sent af sted!

**Held og lykke til alle i 2004, vi elsker jer
Annisette & Thomas**

29. december 2003

Go'morn Go'morn

go'morn go'morn
skraldevognstoget kør' nu
go'morn go'morn
go'morn go'morn
containerne ska' stoppes
alt affaldet ska' proppes
helt i bund
go'morn go'morn
ta' låget på
det er oprydningsspatruljen
vi er helt ovenpå
mine damer og herrer
er noget til besvær
problemer problemer
tilfældige ekstreme
vi tar det hele
kør' det hele
væk væk væk
go'morn go'morn
ta' låget ordentligt på
luk øjnene i
og tæl så til ti
hab keine Angst!
be our guest!
den ny orden inviterer
til galehusets sejrsmiddag
og brudene flokkes
pyntet med nåle
gisper under himlen der splintres
strækker deres spidse plasticbryster ind
i bodyguardens øjne der blitser
og præsidenten tæller
sekunderne af guld
mens han smiler til sig selv
fra satellitten
go'morn go'morn
skraldevognstoget kør' nu
go'morn go'morn!

Annisette 1991

Palæstina ved årsskiftet 2003-2004

Af Henning Paaske Jensen

Gør man status her ved årsskiftet, bliver det klart for stadig flere, at Israel er en apartheid- og terrorstat, som ikke ønsker fred, men ønsker at kolonisere endnu mere land.

Udbygningen på Vestbredden er i fuld gang, samtidig med at dødspatrujerne intensiverer sin hærgen i flygtningelejrene. Det har været Sharons julebudskab og det, medierne kalder en rolig periode. Fulgt op af en ny udbygningsplan for de besatte syriske Golan-højder

Alt imens frygter Israel, at atomeksperten Vanunu efter kidnapning og 18 års fangenskab skal lække yderligere oplysninger om den israelske atommagt, når han slipper ud af fængslet om nogle måneder.

Sharon har åbenbart sin "ensidige fredsplan" med inddragelse af store dele af Vestbredden, en plan med indbyggede selvopfyldende betingelser og er allerede i fuld gang med at føre planen ud i livet med intensiveret apartheidmur-byggeri, mens USA og EU og Danmark ser på.

Der er ikke tale om reel kritik fra USA's side. USA er Israels garant for deres fremfærd, og de forbehold, USA har fremført, har mest været af kosmetisk karakter.

EU er Israels største samhandelspartner ved siden af USA, har Israel som økonomisk begunstiget stat og har for længst indvilget i at sætte modstandskampen på terrorlisten i stedet for det mere rimelige, at det blev terrorstaten Israel, som kom på en terrorliste med efterfølgende totale boykot og sanktioner.

Israels handlinger og udmeldinger i december måned viser endnu tydeligere, at Israel er en pariastat, som sætter sig ud over alle love og konventioner

Israel ønsker sig store dele af Vestbredden. Israel aldrig frivilligt vil aflevere Golanhøjderne. Israel diskuterer højere og højere, at den palæstinensiske befolkning i Israel udgør et problem alene ud fra sit antal.

For det zionistiske Israel er det forfærdeligt, hvis hver enkelt indbygger i Israel skulle have samme rettigheder.

Ja, endnu værre, hvis Israel opfylder sin FN-påbudte pligt om at give palæstinensiske flygtninge ret til tilbagevenden til den jord, de er fordrevet fra.

Tingene bliver vendt på hovedet. Det er ikke besætteren som er problemet, men den besatte, som ikke vil acceptere kollektiv afstraffelse, snigmord, ydmygelser, afgivelse af endnu mere land og afståelse fra perspektivet om reel national selvbestemmelse.

Fred uden rettigheder er en illusion

Enhver fredsafte, som ikke bygger på palæstinenserne fulde rettigheder, der er udtrykt i konventioner og FN-resolutioner, men som faktisk bygger på at kontrollere det palæstinensiske folk, vil aldrig kunne holde, uanset hvor mange præsidenter, ekspræsidenter og eksudenrigsministre der anbefaler det, som det er tilfældet lige nu med Genève-planen.

Det gælder køreplanen, og det gælder Genèveaftalen, som Sharon fordømmer, men arbejder i ly af, fordi en sådan plan er med til at undergrave den palæstinensiske enhed, og mange kræfter lige nu skal bruges på at genbekræfte palæstinenserne rettigheder.

Sharon har ikke glemt hans gamle drøm at lave "transfer", fordrivelse af palæstinenserne til Jordan.

Lige nu er han i fuld gang med at omdanne og opdele Vestbredden til en eller flere ghettofængsler som Warsawaghettoen i Polen.

Genève-mediemanipulation

Fra Genèveaftalen blev offentliggjort med pomp og pragt ved en ceremoni i Genève 1. december med tilslutning fra tidligere præsidenter, statsministre og udenrigsministre, har medierne overgået hinanden i lovord og fokusering, at her var løsningen. En mediemanipulation af dimensioner. Det, der ikke er kommet frem i disse medier, er, at det palæstinensiske folk gennem udtalelser og manifestationer og meningsmålinger siger nej til at afskrive sig retten til tilbagevenden og at leve som underså-

ter i israelsk dominerede enklaver.

Palæstinensisk Nej

Det er tankevækkende, at folk, som kalder sig kommunister og progressive, ifølge Dagbladet Arbejderen (DKP/ML) støtter en sådan kapitulationsafte.

Ja, Dagbladet Arbejderen har gjort som andre mainstream-dagblade (bortset fra Information), nemlig fremstillet tingene, som om det er præsterne og Sharon, der siger nej, mens progressive siger ja. Velbekomme.

Som om spørgsmålet om grundlæggende rettigheder er afhængig af religiøsitet.

De kan ikke få øje på og videreformidle den palæstinensiske og verdensomspændende underskov, som afviser denne underløbning af den palæstinensiske intifada og det palæstinensiske folks rettigheder.

De kan ikke få øje på, at befrielsesorganisationer som Fatah, PFLP og andre organisationer siger klart nej på linje med Hamas og Islamisk Jihad. Ja, på fællesmødet med alle disse palæstinensiske befrielsesfraktioner i Cairo var der afvisning af Genève initiativet. Dette møde kaldte medierne en fiasko, fordi befrielseskæmperne ikke ville foretage en ensidig våbenhvile. Havde mødet resulteret i en sådan ensidig våbenhvile, havde Israels igangværende likvideringer og terror fået frit spil. Ja, så havde en sådan afte været en fiasko. Jo, det er øjnene, der ser, det afhænger af.

2004 vil blive et år, hvor der bliver styrket behov for solidaritet med det kæmpende palæstinensiske folk og det kæmpende irakiske folk imod Sharons og Bushs forebyggende krige for at "sikre" og udvide deres riger.

Medens Israel isoleres stadig mere, udvikles den brede folkelige sympati for palæstinenserne rettigheder og fortsatte kamp. Det er der også hårdt brug for.

Henning Paaske er medlem af Palæstina Initiativet i Odense og landskoordineringsgruppen for Boykot Israel kampagnen i Danmark.

Genèveaftalen fremmer en apartheid-løsning

Af Dr. Mazin Qumsiyeh

Den palæstinensiske leder Yassir Arafat har godkendt et Israel med 78 % palæstinensisk land i håb om at få tilladelse til at oprette en uafhængig stat på de resterende 22 %. Mange "handler" er siden slået fejl, fordi de (som Amnesty International understreger) undlader at anerkende vigtigheden af menneskerettigheder. Senest trompetterer medierne på samme måde om Genèveaftalen: Enigheden i Genève er fremkommet ved magtens ubalance. Palæstinenserne bliver bedt om at afskrive retten til at vende tilbage til deres hjem og jord og at anerkende Israel, ikke som en stat for dets indbyggere, men som en stat "for det jødiske folk".

Kort sagt bryder dette groft international ret og den universelle menneskerettighedserklæring. Hvad dette betyder, er, at ofrene for Israels kolonialisme forventes at godkende, at det er o.k., at Israel forbliver det eneste land i verden, som identificerer dets landområde som tilhørende ikke dets indbyggere, men "det jødiske folk overalt". Dermed accepterer palæstinenserne, at Israel – som er årsag til det største tilbageværende flygtningeproblem i verden – kan bryde international lov og grundlæggende menneskerettigheder og nægte dem tilladelse til at vende tilbage til deres gårde, forretninger, hjem og jord. Palæstinenserne skal anerkende, at Israel vedbliver at være det eneste land i verden, som giver medlemmer af en særlig religion, herunder konverterede, automatiske rettigheder (statsborgerskab, jord, hjem, subsidier), som har forrang og som for det meste ophæver rettigheder for "indbyggere" og indfødte folk, som tilhører andre religioner.

Israel garanterer automatisk statsborgerskab til enhver person, som har én jødisk bedsteforælder, medens de nægter statsborgerskab til indfødte kristne og muslimer, simpelthen fordi de tilhører en forkert religion.

Israel er det eneste land i verden, hvis legitimitet ikke udgår fra dets indbygges ret til selvbestemmelse, men ud fra zionistiske krav med henvisning til bibelen.

Selvfølgelig var der en FN-generalfor-

Internationale fredsvagter og palæstinensere demonstrerer mod apartheidmuren.

Israelsk militær skød i julen på en sådan demonstration og sårede to demonstranter. Mange blev arresteret, bl.a. et svensk rigsdagsmedlem.

Takket være forældrene til Tom Hurndall, en engelsk fredsvagt, som har ligget hjernedød på et engelsk hospital i mere end otte måneder, anklages en israelsk soldat nu for at have skudt ham.

Harmen og vreden over den israelske apartheidmur har vakt bekymring i den israelske regering for, at landet kan blive ramt af en international boykot som i sin tid mod apartheidregimet i Sydafrika.

Det er på tide, denne boykot etableres.

samlings-resolution i 1947, som opfordrede til opdeling af et fædreland og til at give 55 % til jøderne, som på det tidspunkt repræsenterede 30 % af befolkningen (for størstedelen nye bosættere/kolonialister), og som ejede 7 % af jorden.

De indfødte jøder var for størsteparten ikke zionister og forkastede en sådan deling. Resolutionen var uretfærdig og kunne ikke accepteres, lige så lidt som Algeriet var villige til at dele deres land med franske kolonialister.

Resolutionen blev ledsaget af megen armvriden fra USA's og USSR's side. Resolutionen forkastede dog enhver flytning af befolkningsgrupper og omfattede en internationalisering af Jerusalem, en økonomisk union og fri bevægelighed for mennesker. Alle disse bestemmelser var uacceptable for den zionistiske bevægelse og afskrives

i Genèveaftalen.

Den eneste tilbageværende supermagts udenrigspolitik er blevet *hijacked* af Ariel Sharons kloner i Washington (Wolfowitz, Perle, Feith, Wurmser og andre "neo-konservative"). Disse er opsat på at lede os ind i en endeløs række af "præventive" krige for "sikring af det 'israelske' rige" (som det hed hos Perle og kompagni i et dokument fra 1996, der blev overdraget til den israelske regering).

Israel har forbrudt sig mod over 70 FN sikkerhedsråds-resolutioner og blev i 35 andre tilfælde beskyttet af USA's veto. Alligevel modtager Israel billioner af dollars i skattefinansieret støtte i direkte modstrid med USA's lovgivning.

Genève-akkorden taler om den "eventuelle" oprettelse af en demilitariseret palæstinensisk ministat. Det svarer til Sydafrika, hvor der taltes om at have ministater for sorte (kendt som *bantustans* eller store ghettoer).

Den eneste forskel er, at Sydafrika aldrig insisterede på, at de pågældende quislingelove for disse bantustans skulle anerkende Sydafrika som en stat "for den hvide befolkning".

Og dog: Medmindre det blev tilintetgjort (og det er en vanskelig opgave i det 21. århundrede) har intet indfødte folk nogensinde underkastet sig sine undertrykkere, uanset hvor magtfulde de var.

Hvis vi ønsker demokrati i denne del af verden, skulle vi starte med vores egen kreds af stater og fjerne de massive amerikanske skattebetalte subsidier til Apartheid-Israel og boykotte det, indtil det udvikler sig til et demokrati for alle (jøder og ikkejøder) og implementerer international lov. Apartheid og mure kan ikke være en anden og bedre løsning her, end de var i Sydafrika.

Dr. Mazin Qumsiyeh er medlem af Arab Media Watch og formand for medieudvalget i The Palestine Right to Return Coalition.

Se også Boykot Israels hjemmeside:
www.boykotisrael.dk

Amerikas krig for globalt herredømme

af Michel Chossudovsky

Michel Chossudovsky er professor i økonomi ved Universitetet i Ottawa og direktør for Center for Research on Globalisation. Forfatter til bogen 'The Globalisation of Poverty and the New World Order' o.a.

Vi står ved korsvejen til den alvorligste krise i moderne historie. Bush-administrationen er slået ind på vejen til et militært eventyr, der truer menneskehedens fremtid.

Krigene i Afghanistan og Irak er del af en mere omfattende militær dagsorden, der blev indledt i slutningen af den kolde krig. Den aktuelle krigsdagsorden er en videreførelse af Golfkrigen i 1991 og NATO-krigene mod Jugoslavien (1991-2001).

Perioden efter den kolde krig har ligeledes været kendetegnet ved talrige hemmelige amerikanske efterretningsoperationer inden for det tidligere Sovjetunionen, der var medvirkende til udløsningen af borgerkrige i adskillige af de tidligere republikker, inklusive Tjetjenien (inden for den russiske føderation), Georgien og Aserbajdsjan. I sidstnævnte blev disse hemmelige operationer iværksat med henblik på at sikre strategisk kontrol over olie- og gasledningskorridorer.

Amerikanske militær- og efterretningsoperationer blev i perioden efter den kolde krig gennemført i nær tilknytning til de operationer for at skabe et 'frit marked', som under vejledning af den internationale valutafond IMF blev pånødet Østeuropa, det tidligere

Sovjetunionen og Balkan, og som resulterede i destabiliseringen af de nationale økonomier og forarmelse af millioner af mennesker.

Privatiseringsprogrammerne i disse lande sponsoreret af Verdensbanken gjorde det muligt for den vestlige kapital at tilegne sig ejendom og vinde kontrol over en stor del af de tidligere østblok-landes økonomier.

Denne proces er også grundlaget for vestlige konglomeraters strategiske fusioner og/eller overtagelser af den tidligere sovjetiske olie- og gasindustri via finansiell manipulation og korrupt politisk praksis. Det, der m.a.o. er på spil i den amerikansk ledede krig, er genkoloniseringen af en enorm region, der strækker sig fra Balkan og ind i Centralasien.

Indsættelsen af Amerikas krigsmaskine tager sigte på at øge Amerikas økonomiske indflydelsessfære. USA har ikke blot etableret en permanent militær tilstedeværelse i Irak og Afghanistan, det har militærbaser i flere af de tidligere sovjetrepublikker ved Kinas vestgrænse. Endvidere har der siden 1999 været en militær opbygning i det Sydkinesiske Hav.

Krig og globalisering går hånd i hånd. Militarisering støtter erobringen af nye økonomiske grænseområder og verdensomspændende indførelse af et 'frit markeds-system'.

Krigens næste fase

Bush-administrationen har allerede udpeget Syrien som det næste trin i "køreplanen for krig". Det israelske luftvåbens bombardement af angivelige 'terroristbaser' i Syrien i oktober havde til formål at tilvejebringe en retfærdiggørelse af efterfølgende forebyggende militære interventioner. Ariel Sharon iværksatte angrebene med Donald Rumsfelds billigelse.

Denne planlagte udvidelse af krigen ind i Syrien har alvorlige implikationer. Den betyder, at Israel bliver en vigtig militær aktør i den amerikansk ledede krig og tillige et 'officielt' medlem af den anglo-amerikanske koalition.

Pentagon betragter *'territorial kon-*

trol' over Syrien, der udgør en landbro mellem Israel og det besatte Irak, som 'strategisk' ud fra et militært og økonomisk standpunkt. Det udgør også et middel til kontrol med den irakiske grænse og bremser strømmen af frivillige, der rejser til Bagdad for at slutte sig til den irakiske modstandsbevægelse.

Denne udvidelse af krigsskuepladsen er i overensstemmelse med Ariel Sharons plan om at bygge et 'Stor-Israel' "*på ruinerne af palæstinensisk nationalisme*". Mens Israel søger at udvide sit territoriale domæne over imod Eufratfloden, med udpegede områder for jødisk bosættelse i det syriske centralområde, fængsles palæstinensere i Gaza og på Vestbredden bag en 'apartheidmur'.

Samtidig har den amerikanske kongres forstærket de økonomiske sanktioner imod Libyen og Iran. På samme måde antyder Washington behovet for et 'regimeskift' i Saudi-Arabien. Politisk pres er under opbygning i Tyrkiet.

Krigen kan derfor utvivlsomt komme til at brede sig over en meget mere omfattende region, der strækker sig fra det østlige Middelhav til det indiske subkontinent og Kinas vestgrænse.

'Forebyggende' brug af kernevåben

Washington har tillagt sig en 'forebyggende' kernevåbenpolitik med ret til første slag, der nu har fået kongressens accept. Kernevåben er ikke længere den sidste udvejs våben som under den kolde krig.

USA, Storbritannien og Israel har en koordineret kernevåben-politik. Israels kernevåben peger i retning af store byer i Mellemøsten. Alle tre landes regeringer har før krigen imod Irak helt åbent erklæret, at de er forberedte på at bruge kernevåben, "*hvis de bliver angrebet*" med såkaldte "*masseødeleggelsesvåben*". Israel er atommagt nr. 5 i verden. Landets kernevåbenarsenal er mere avanceret end Storbritanniens.

Kun få uger efter de amerikanske marinesoldaters indtog i Bagdad gav det amerikanske senat de væbnede styrkers

komite i Pentagon grønt lys til at udvikle en ny taktisk atombombe med henblik på konventionelle krigsskuepladser *“med en ydelse på (op til) seks gange kraftigere end Hiroshimabomben”*.

I overensstemmelse med en senatsbeslutning omdefinerede Pentagon detaljerne i sin kernevåben-dagsorden på et hemmeligt møde med seniorledere fra atomindustrien og det militært-industrielle kompleks, der blev afholdt den 6. august, den dag, den første atombombe blev nedkastet over Hiroshima for 58 år siden.

Den nye atompolitik involverer eksplicit de store forsvarskontraktholdere i beslutningstagningen. Det er ensbetydende med privatisering af atomkrig. Koncernerne indhøster ikke blot multimilliardstore dollarprofitter fra produktionen af atombomber – de har også en direkte stemme i udarbejdelsen af dagsordenen m.h.t. brug og indsættelse af kernevåben.

I mellemtiden har Pentagon udløst en større propaganda og pr-kampagne med henblik på at opretholde brugen af kernevåben i forbindelse med *“forsvar af det amerikanske hjemland”*. Mini-atombomberne, der er fuldt ud godkendt af den amerikanske kongres, anses for at være *“sikre for civile”*. Denne nye generation af kernevåben er bestemt til brug i den næste fase af denne krig, i *“konventionelle krigsskuepladser”* (f.eks. i Mellemøsten og Centralasien) jævnsides med konventionelle våben.

I december 2003 allokerede den amerikanske kongres 6,3 milliarder dollars alene for 2004 til udvikling af denne nye generation af *“defensive”* kernevåben.

Det samlede årlige forsvarsbudget er af en størrelsesorden på 400 milliarder dollars, dvs. stort set af samme størrelsesorden som hele den Russiske Føderations bruttonationalprodukt.

Mens der ikke er noget afgjort bevis på brugen af mini-nukes på de irakiske og afghanske krigsskuepladser, bekræfter tester udført af Canadas *Uranium Medical Research Center* (UMRC) i Afghanistan, at registreret toksisk stråling ikke stammede fra *“tungmetal”* (forarmet uran ammunition), men fra en anden uidentificeret form for uranforgiftning.

“En eller anden form for uranvåben er blevet anvendt (...) Resultaterne var forbløffende: Donorerne præsenterede

koncentrationer af toksiske og radioaktive uranisotoper, der var mellem 100 og 400 gange større end hos de Golfkrigsveteraner, der blev testet i 1999.”

Planlægningen af krigen

Krigen imod Irak har været under planlægning mindst siden midten af 1990'erne.

Et *National Security*-dokument fra Clinton-administrationen fastslog ganske tidligt, at målet med krigen er olie. At beskytte de Forenede Staters uhindrede og sikre adgang til olie.

I september 2000, nogle få måneder før George W. Bush holdt sig indtog i det Hvide Hus, offentliggjorde Project for a New American Century (PNAC) sit program for global dominans under overskriften *“Genopbygning af Amerikas Forsvar”*.

PNAC er en neokonservativ tænketank med forbindelse til forsvars- og efterretnings-etablisementet, det republikanske parti og det magtfulde *Council of Foreign Relations* (CFR), der spiller en rolle bag kulisserne i forbindelse med formuleringen af den amerikanske udenrigspolitik.

PNAC's erklærede mål er ganske enkelt at: *“Udkæmpe og endegyldigt vinde på flere samtidige krigsskuepladser.”*

Denne erklæring viser, at de amerikanske planer skal involveres samtidig på flere krigsskuepladser i forskellige

af verdens regioner. Viceforsvarsminister Paul Wolfowitz, forsvarsminister Donald Rumsfeld og vicepræsident Dick Cheney havde bestilt PNAC's program forud for præsidentvalgene.

PNAC skitserer en køreplan for erobring. Den forlanger *“den direkte etablering af amerikanske ‘fremskudte baser’”* over hele Centralasien og Mellemøsten *“med henblik på at sikre økonomisk dominans over verden og samtidig kvæle enhver potentiel rival eller ethvert levedygtigt alternativ til Amerikas vision om en ‘fri markedsøkonomi.’”*

(Se Chris Floyd: *Bush's Crusade for empire, Global Outlook, No. 6, 2003*)

Betydningen af “massive tabsfremkaldende hændelser”

PNAC-programmet skitserer også en sammenhængende ramme for krigspropaganda. Et år før 11/9 efterlyste PNAC til *“en eller anden katastrofal og katalyserende begivenhed, såsom en ny Pearl Harbor”*, der kunne tjene til at galvanisere den amerikanske offentlige mening til støtte for en krigspropaganda.

PNAC-arkitekterne synes med kynisk nøjagtighed at have forudset brugen af 11. september-angrebene som en *“krigsforberedende hændelse”*.

PNAC's reference til en *“katastrofal og katalyserende hændelse”* genkalder

USA ville besætte oliefelter i 1973 – og mere fremover

USA's bestræbelser for at kontrollere Mellemøsten og dets olieressourcer, indbefattet med militære midler, er ikke af ny dato.

Nyåbnede dokumenter fra britiske regeringsarkiver viser, at USA under den såkaldte olieblokade i 1973 planlagde et militær erobring af olieklenderne i Saudiarabien, Kuwait og Abu Dhabi.

Denne kontrol blev imidlertid sikret ad *‘fredelig vej’*, gennem alliancer med de siddende regimer.

I 1991 gennemførtes den første golfkrig. Den afsluttedes ikke med erobringen af Bagdad og Saddam Husseins fald, og det har siden været de amerikanske ultrahøges, de nykonservatives, mål at afslutte denne opera-

tion, der blev påbegyndt af Bush Sr.

Med den 11.09.2001 og 'krigen mod terror' som anledning gennemførtes Irak-krigen fra marts 2003, som de neokonservative og deres Project for the New American Century (PNAC) havde forlangt det op gennem 90'erne.

Efter Saddams fald er tiden kommet for dem at gå videre med sikringen af det amerikanske globale imperium. En ny bog (*'An End to Evil - How to Win the War on Terror'*) af en af superhøgene, Richard Perle, rummer et manifest for at vinde 'krigen mod terror'. Det opstiller Syrien og Iran som næste mål for et amerikanskstyret 'regimeskift'. Også Nordkorea er en topriori-

en lignende erklæring af David Rockefeller til FN's *Business Council* i 1994:

"Vi er på randen af en global transformation. Alt, hvad vi har brug for, er den rette større krise, og nationerne vil acceptere den nye verdensorden."

På lignende vis siger Zbigniew Brzezinski i sin bog *The Grand Chessboard*:

"... Det kan vise sig at være vanskeliggere at forme en konsensus (i Amerika) om udenrigspolitiske problemer, hvis der ikke foreligger omstændigheder, der er kendetegnet ved en virkelig massiv og omfattende forstået direkte ydre trussel."

Zbigniew Brzezinski, der var national sikkerhedsrådgiver for præsident Jimmy Carter, var en af de centrale arkitekter bag Al Qaeda-netværket, der blev skabt af CIA i forbindelse med den sovjetisk-afghanske krig (1979-1989).

Den *"katastrofale og katalyserende begivenhed"* er, som fastslået af PNAC, en integreret del af den amerikanske militære efterretningsmæssige planlægning. General Franks, der stod i spidsen for den militære kampagne i Irak, pegede for nylig (oktober 2003) på den rolle, som en *"massiv tabsfremkaldende begivenhed"* kan have for at mønstre støtte til indførelsen af militær justits i Amerika. Franks identificerer det præcise scenario, hvorunder militær justits vil blive etableret:

"En terroristisk, massiv, tabsfremkaldende hændelse (vil finde sted) et eller andet sted i den vestlige verden - det kan være i Amerikas Forenede Stater - der foranlediger vores befolkning til at sætte spørgsmålstejn ved vores egen konstitution og til at begynde at militarisere vort land for at undgå gentagelse af en ny massiv, tabsfremkaldende hændelse." (Ibid.)

Denne erklæring fra en enkeltperson, der har været aktivt involveret i militær- og efterretningsmæssig planlægning på højeste niveau, antyder, at *"militarisering af vort land"* er en igangværende operationel forudsætning. Den er en del af den mere omfattende 'Washington-konsensus', og af Bush-administrationens 'køreplan' for krig og 'hjemlandets forsvar'. Det skulle være overflødigt at tilføje, at den også er en integreret del af den nyliberale dagsorden.

Den 'terroristiske massive tabsfremkaldende hændelse' fremlægges af Gen-

eral Franks som et afgørende politisk vendepunkt. Den deraf følgende krise og sociale uro har til formål at fremme et større skift i de amerikanske politiske, sociale og institutionelle strukturer.

General Franks' erklæring afspejler en konsensus inden for det amerikanske militær om, hvordan begivenheder bør udfolde sig. 'Krigen imod terror' tager sigte på at tilvejebringe retfærdiggørelse for ophævelsen af den legale justits, angiveligt i sidste instans med henblik på at 'bevare borgerlige friheder'.

Franks' interview antyder, at et Al Qaeda-sponsoreret terroristangreb vil blive brugt som en 'udløsningsmekanisme' for et *militært statskup* i Amerika. PNAC's 'Pearl Harbor-agtige begivenhed' vil blive brugt som retfærdiggørelse af erklæring af en nødretstilstand, der indebærer etableringen af en militærregering.

I mange henseender er militariseringen af de borgerlige statsinstitutioner i USA allerede i funktion under dække af et forlorent demokrati.

Krigspropaganda

I kølvandet på septemberangrebene på World Trade Center skabte forsvarsminister Donald Rumsfeld *Kontoret for Strategisk Indflydelse* (OSI), eller 'Kontoret for Disinformation', som var det navn, det fik af dets kritikere:

"Forsvarsministeriet sagde, at det var nødt til at gøre dette, og at det havde til hensigt bevidst at plante historier i udlandet, der var usande - som led et forsøg på at påvirke den offentlige mening over hele verden."

(Interview med Steve Aduato, *Fox News*, 26. december 2002)

Og pludselig blev OSI formelt opløst efter politisk pres og *"bekymrende"* mediehistorier om, at *"dets formål var bevidst at lyve til fremme af amerikanske interesser"* (*Air Force Magazine*, January 2003). *"Rumsfeld bakkede ud og sagde, at dette er pinligt"* (Aduato, *op. cit.*). Alligevel er Pentagons Orwellske disinformations-kampagne stadig i funktion. *"Forsvarsministeren er ikke særlig oprigtig her. Disinformation i form af militær propaganda er en del af al krig."* (Ibid.)

Rumsfeld bekræftede senere i et presseinterview, at mens OSI ikke længere eksisterer nominelt, *"udføres*

kontorets tilsigtede funktioner" (Citeret fra *Federation of American Scientists (FAS) Secrecy News*).

Et antal regeringsagenturer og efterretningsorganisationer - med links til Pentagon - forbliver aktivt involveret i forskellige komponenter af propaganda-kampagnen. Virkeligheden vendes på hovedet. Krigshandlinger udbasunereres som *"humanitære interventioner"* tilrettelagt med henblik på *"regimeskift"* og *"genoprettelse af demokrati"*. Militær besættelse og drab på civile præsenteres som *"fredsbevarelse"*. Nedvurderingen af borgerlige rettigheder - i sammenhæng med den såkaldte *"anti-terrorist-lovgivning"* - portrætteres som midler til at fremkalde *"sikkerhed på hjemmefronten"* og til at opretholde borgerlige friheder.

Al Qaedas centrale rolle i Bushs sikkerhedsdoktrin

Som formuleret i den nationale sikkerhedsstrategi (NSS) udgør den forebyggende doktrin om 'forsvarskrig' og 'krigen imod terrorisme' imod Al Qaeda to grundlæggende elementer i Pentagons propaganda-kampagne.

Målet er at promovere *'forebyggende militær handling'*, dvs. krig som en 'selvforsvars'-handling imod to kategorier af fjender: 'slyngelstater' og 'islamske terrorister'.

National Security Strategy, White House, 2002:

"Krigen imod terrorister er et globalt projekt af uvis varighed ... Amerika vil handle imod den slags opdukkende trusler, før de er kommet til fuld udfoldelse."

Slyngelstater og terrorister forsøger ikke at angribe os ved hjælp af konventionelle midler. De ved, at sådanne angreb vil slå fejl. I stedet tager de deres tilflugt til terrorhandlinger og potentielt brugen af masseødelæggelsesmidler. (...)

Målet for disse angreb er vore militærstyrker og vor civile befolkning under direkte krænkelse af en af de principielle normer for krigslove. Som det blev demonstreret med tabene den 11. september 2001, er massetab af civile det særlige mål for terrorister, og disse tab ville eksponentielt blive mere alvorlige, hvis terrorister erhverver og bruger masseødelæggelsesvåben.

De Forenede Stater har længe opretholdt muligheden af forebyggende handlinger for at modgå en tilstrækkelig trussel mod vor nationale sikkerhed. Jo større truslen, jo større er risikoen for passivitet, og jo mere bydende er det at gå til forebyggende handling for at forsvare sig selv (...) For at foregribe eller forhindre sådanne fjendtlige handlinger fra vore modstanderes side vil de Forenede Stater om nødvendigt handle forebyggende.”

For at retfærdiggøre forebyggende handlinger kræver sikkerhedsdoktrinen ’fabrikation’ af en terroristtrussel, dvs. ’en ydre fjende’. Den har også brug for at forbinde disse terroristtrusler med ’sponsorstater’ i form af de såkaldte ’slyngelstater’.

Men det betyder også, at de forskellige ’massive tabsvoldende hændelser’, der angiveligt skyldes Al Qaeda (den fabrikerede fjende), er en del af den nationale sikkerhedsdagsorden.

I de måneder, der gik forud for invasionen af Irak, blev hemmelige ’beskidte trick’-operationer iværksat for at tilvejebringe vildledende efterretning vedrørende både masseødelæggelsesvåben (WMD) og Al Qaeda, som medierne dengang blev fodret med.

I kølvandet på krigen, og mens WMD-truslen er blevet nedtonet, bliver meldinger om trusler fra Al Qaeda fortsat gentaget til kvalmepunktet i officielle erklæringer, kommentarer på tv-netværk og opklistret dagligt tværs over avisernes spisesedler.

Og bag ved disse manipulerede realiteter bliver ’Osama bin Ladens’ terroristakter opretholdt som en retfærdiggørelse for denne krigs næste fase. Det sidstnævnte sammenkobles på en meget direkte måde:

1) Pentagon-CIA-propagandakampagnens effektivitet, som medierne fodres med.

2) Den foreliggende tilgang af ’massive tabsfremkaldende hændelser’ som skitseret i PNAC.

Hvad dette betyder, er, at foreliggende (’massive tabsfremkaldende’) terrorist-hændelser er et integreret led i den militære planlægning.

‘Faktiske’ terrorangreb

For at blive ’effektiv’ må frygt- og disin-

formationskampagnen ikke alene hvile på ubekræftede ’advarsler’ om fremtidige angreb. Den kræver også ’virkelige’ terrorist-begivenheder, der forlener Washingtons krigsplaner med troværdighed. Disse terrorist-hændelser bruges til at retfærdiggøre implementeringen af ’nødforanstaltninger’ såvel som ’gen-gældende militære aktioner’. De kræves i den nuværende sammenhæng for at skabe illusionen om en ’ydre fjende’, der truer det amerikanske hjemland.

Udløsningen af hændelser, der kan være påskud til krig, er en del af Pentagons forudsætninger. Faktisk er det en integreret del af amerikansk militær historie.

Der foreligger ikke noget bevis på, at Pentagon eller CIA har spillet en direkte rolle i nylige terroristangreb, herunder dem, der har fundet sted i Indonesien (2002), Indien (2001), Tyrkiet (2003) og Saudi-Arabien (2003).

Ifølge rapporterne blev angrebene foretaget af organisationer (eller celler af disse organisationer), der opererer helt uafhængigt eller med en vis grad af autonomi. Denne uafhængighed ligger i selve en hemmelig efterretningsoperations natur. De udførende agenter er ikke i direkte kontakt med dets hemmelige sponsorer. Den pågældende er ikke nødvendigvis bekendt med den rolle, han spiller på vegne af sine efterretnings-sponsorer.

Det fundamentale spørgsmål er, hvem der står bag dem. Gennem hvilke kilder bliver de finansieret? Hvad er det underliggende netværk af forbindelser?

F.eks. havde den angivelige terroristorganisation Jemaah i tilfældet med bombeangrebet i Bali 2002 forbindelser til Indonesiens militære efterretningsvæsen BIN, der igen har forbindelser til CIA og det australske efterretningsvæsen.

Terroristangrebet i december 2001 på det indiske parlament, der bidrog til at skubbe Indien og Pakistan ud på randen af krig, var angiveligt styret af to Pakistan-baserede oprørsgrupper, *Lashkar-e-Taiba* (”De Fattiges Hær”) og *Jaish-e-Muhammad* (”Mohammeds Hær”), som begge ifølge *Council on Foreign Relations* (CFR) er støttet af Pakistans militære efterretningsvæsen ISI.

Hvad CFR undlader at erkende, er det afgørende forhold mellem ISI og CIA og den kendsgerning, at ISI fortsat

støtter Lashkar, Jaish og de militante Hizhbul Mujahideen (JKHM) i Jammu og Kashmir, mens de også samarbejder med CIA.

En hemmeligstemplet udmelding fra 2002 udarbejdet til vejledning for Pentagon *”forlanger oprettelsen af en såkaldt ’Proactive, Pre-emptive Operations Group’ (P2OG) med henblik på iværksættelse af hemmelige operationer med sigte på ”stimulerende reaktioner” blandt terrorister og stater, der besidder masseødelæggelsesvåben ... dvs. f.eks. at anspore terroristceller til aktion og udsætte sig selv for ’quick-response’-angreb af amerikanske styrker.”*

(William Arkin, *The Secret War*, *The Los Angeles Times* 27. oktober 2002)

P2OG-initiativet er ikke noget nyt. Det udvider grundlæggende et eksisterende apparat for hemmelige operationer. Rigeligt dokumenteret har CIA støttet terroristgrupper siden den kolde krigs æra. Denne *”ansporing af terroristceller”* under hemmelige efterretningsoperationer kræver ofte infiltration og træning af radikale grupper med forbindelse til Al Qaeda.

Med henblik herpå er hemmelig støtte fra amerikansk militær og efterretningsvæsen kanaliseret til forskellige islamiske terroristorganisationer via et komplekst netværk af mellemmand og stedfortrædende agenter. I løbet af 1990’erne har agenturer fra den amerikanske regering samarbejdet med Al Qaeda i et antal hemmelige operationer, hvilket er bekræftet af en rapport fra 1997 fra den republikanske partikomité i kongressen. Faktisk arbejdede amerikanske våbeninspektører i praksis sammen med Al Qaeda, idet de bragte store mængder af våben til den bosniske muslimske hær.

Kort sagt: Clinton-administrationen *”husede terrorister”*. Desuden bekræfter officielle erklæringer og efterretningsrapporter forbindelser mellem amerikanske militære efterretningsenheder og Al Qaeda udøvende, som fandt sted i Bosnien (midt-1990’erne), Kosovo (1998-99) og Makedonien (2001).

M a.o. samarbejdede det amerikanske militær direkte med Al Qaeda kun få uger før 11/9.

Det er i sandhed afslørende, at terroristorganisationerne i bogstaveligt talt alle indslag efter 11/9 rapporteres (i

medierne og i officielle erklæringer) at have *“forbindelser til Osama bin Ladens Al Qaeda”*. Dette er i sig selv et afgørende stykke information. Naturligvis er den kendsgerning, at Al Qaeda er et produkt af CIA, hverken nævnt i pressereportager eller anses for relevant for forståelsen af disse terror-hændelser.

Disse terroristorganisationers (især de asiatiske) forbindelser til Pakistans militære efterretningsvæsen erkendes i nogle få tilfælde af officielle kilder og pressemeldelser. Det er bekræftet af *Council on Foreign Relations* (CFR), at nogle af disse grupper har forbindelser til Pakistans ISI, uden at vi kan identificere karakteren af disse forbindelser. Det skulle være overflødigt at sige, at denne information er afgørende for identifikationen af sponsorerne bag disse terroristangreb. M.a.o. siges ISI at støtte disse terroristorganisationer samtidig med, at det opretholder tætte forbindelser til CIA.

11. september

Mens Colin Powell, uden hold i beviser, i sin henvendelse til FN i februar 2003 påpegede *“den ildevarslende forbindelse mellem Irak og Al Qaeda-terroristnetværket”*, bekræfter officielle dokumenter, presse og efterretningsrapporter, at på hinanden følgende amerikanske administrationer har støttet og været i ledtog med det islamiske netværk. Dette forhold er et etableret faktum, bekræftet af utallige studier og indrømmet af Washingtons mainstream-tænketaanke.

Både Colin Powell og hans viceminister Richard Armitage, der i månederne, som ledte op til krigen, en passant anklagede Bagdad og andre udenlandske regeringer for at 'huse' Al Qaeda, spillede på forskellige tidspunkter af deres karrierer en direkte rolle i forbindelse med støtten til terroristorganisationer.

Begge disse mænd var, bag kulisserne, implicerede i Irangate-Contra-skandalen under Reagan-administrationen, der omfattede det illegale salg af våben til Iran for at finansiere den nicaraguanske paramilitære contra-hær og den afghanske Mujahideen.

Desuden spillede både Richard Armitage og Colin Powell en rolle i tilsløringen af 11/9. De undersøgelser og den

efterforskning, der er blevet gennemført i de sidste to år, jævnsides med officielle dokumenter, vidnesbyrd og efterretningsrapporter, indikerer, at 11. september var en omhyggeligt planlagt efterretningsoperation snarere end en handling gennemført af en terroristorganisation.

FBI bekræftede i en rapport, der blev offentliggjort sent i september 2001, den rolle, som Pakistans militære efterretningsvæsen spillede. Ifølge rapporten blev den angivelige hovedmand bag 11/9, Mohammed Atta, finansieret af kilder uden for Pakistan. En efterfølgende efterretningsrapport bekræftede, at den daværende chef, General Mahmoud Ahmad, havde overført penge til Mohammed Atta.

Endvidere bekræfter presserapporter og officielle erklæringer, at chefen for ISI var på et officielt besøg i USA fra den 4. til den 13. september 2001. M.a.o. havde chefen for Pakistans ISI, der angiveligt overførte penge til terroristerne, også en nær personlig forbindelse med et antal af senior-embedsmænd fra Bush-administrationen, inklusive Colin Powell, CIA's direktør George Tenet og viceudenrigsminister Richard Armitage, som han mødte under sit besøg i Washington (*ibid.*).

* * *

En sammenhængende antikrigsbevægelse kan ikke kun baseres på mobiliseringen af antikrigsfølelser. Den må i sidste instans afsætte krigsforbryderne og sætte spørgsmålstejn ved deres ret til at herske.

En nødvendig betingelse for at afsætte de herskende er at svække og i sidste instans demontere deres propagandakampagne.

Dette indebærer også en total afdækning af løgnene bag 'krigen mod terror' og afsløring af Bush-administrationens politiske meddelagtighed i begivenhederne d. 11/9.

Den 11. september er et svindelnummer. Det er den største løgn i USA's historie.

Oversættelse: Hans Pendrup

Artiklen er noget forkortet af Kommunistisk Politik. En fuldstændig udgave med links til kilder og noter findes på www.stopterrorkrigen.dk

Mærkedage

250 år

28.1.1754 Ludvig Holberg dør.

200 år

28.7.1804 Den tyske filosof Ludvig Feuerbach fødes.

150 år

18.11.1854 Den danske socialist Nikolaj L. Petersen fødes.

125 år

14.3.1879 Albert Einstein fødes.
7.10.1879 Joe Hill fødes i Sverige som Joel Emmanuel Haggland.

100 år

12.6.1904 Den chilenske digter Pablo Neruda fødes.

30.9.1904 Den danske kommunist Arne Munch-Petersen fødes.

85 år

15.1.1919 Rosa Luxemburg og Karl Liebknecht myrdes.

Marts 1919 III Internationale – Komintern – stiftes i Moskva under forsæde af Lenin.

9.9.1919 Danmarks Venstresocialistiske Parti stiftes i Fredericia. Siden regnet for DKP's stiftelsesdag.

80 år

21.1.1924 Lenin dør.

75 år

12.6.1929 Anne Frank fødes.
29.9.1919 Den norske arbejderdigter

2004

Rudolf Nilsen dør.

29.10.1929 Børskrakket i New York indleder "den store depression".

70 år

6.10.1934 Anarkisten og digteren Eric Mühsam dør i KZ-lejren Oranienburg.

60 år

6.6.1944 D-dag. Amerikanernes og englændernes invasion i Normandiet. Den "Anden front" bliver – stærkt 'forsinket' – en realitet.

17.6.1944 Island proklamerer selvstændighed fra dansk imperialisme.

30.6.1944 Folkestrejken starter i København.

18.8.1944 Formanden for Tysklands Kommunistiske Parti Ernst Thälmann myrdes i KZ-lejr af nazisterne.

29.08.1944 Den danske digter og modstandsmand Morten Nielsen dør.

50 år

1.6.1954 Martin Andersen Nexø dør i Dresden.

30 år

9.5.1974 Majstrejkerne i Danmark mod Hartling-regeringen starter.

25 år

28.1.1979 Hans Scherfig dør.

20 år

14.11.1984 Forfatteren Ditte Cederstrand dør.

10 år

August 1994 Grundlæggelsen af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO). Vedtagelse af "Quito-erklæringen".

Med tak til Tidsskriftcenteret
www.tidsskriftcentret.dk

Den Lille Havfrue på Corner

Mange steder varmes der op til H.C. Andersens 200 års-dag i 2005. Det kan frygtes, at det kommer til at ligne 150-året, som Kjeld Abell i 'Andersen og hans livs eventyr' lod Månen kommentere sådan:

'... og er alting brugt, ta' så fat på digteren, hans silhuet, hans profil, hans paraply, hans galocher, intet får lov at undgå sin skæbne, den dag er ikke fjern, da et helt lille land bli'r en eneste gigantisk småtings-afdeling til ære for den største af alle dets store sønner ...'

Der er undtagelser. Andersen kan stadig inspirere ægte kunstnere. Et eksempel er den engelsk bosatte, portugisiskfødte Paula Rego, som for første gang er med på årets Corner-udstilling på Charlottenborg. Sammen med kollegaen Celia Paul er hun blevet fast medlem af gruppen, hvor de er en væsentlig forstærkning.

Rego er repræsenteret med godt en snes kvalitetsbilleder, pasteller og gra-

fik, alle med litterær inspiration, fra nutidige forfattere såvel som klassikere.

Paula Regos lille havfrue er milevidt fra det sentimentaliserede turistsymbol – og også langt fra det vådøjede eventyrs sentimentalitet. Som maleren Kjeld Heltoft, der har været en drivkraft i at få de engelske kunstnere til Danmark, siger om det i kataloget, der er en hyldest til Regos kunst:

- Også Den Lille Havfrue har du aktualiseret. Hun bliver ikke til ingenting til sidst. Hverken til skum eller til en luftig ånd, der skal flyve rundt og gøre gode gerninger i 300 år. Hun er en skøn, sanselig kvinde, som er skyllet i land, og som kigger skråt bagud: Om vi nu ser hende? Ja, det gør vi. Med dine og prinsens øjne. Og midt i den breugelske verden af legetøj, måger og strandskaller.

Cornerudstillingen er åben
indtil 18. januar

Nytår i Nablus

Med nedenstående rejsebrev fra fredsvagten Kelly B. sender Palæstina Fredsvagter ønsket om et bedre 2004:

Midt i en månedlang invasion bebuder sheikh'en fra moskeen, at alle fra deres vinduer og fra toppen af deres flade tage i en time sammen skal råbe "*Allahu Akbar*" (Gud er stor). Det begynder med stemmerne fra moskeerne. Så høres et helt kor fra den gamle bydel, siden fra flygtningelejrene og ude fra bjergene.

Tusinder af forskellige stemmer, i forskellige rytmer og tonearter, råbende og syngende sammen, en fælles lyd, der næsten er i stand til at drukne lyden af kampvognsilden rundt om. Stemmerne finder sammen i styrke og solidaritet, som en fælles erkendelse af og samtidig en trods imod den smerte, som ligger som en tåge hen over hele byen.

Gennem denne måned har de fleste været indespærret (men ikke i sikkerhed) i deres huse. Elleve er dræbt, tre af dem børn, og hundreder af sårede har været indlagt. Alle sørger, mange er skrækslagne. Medierne har skrevet meget lidt om situationen i Nablus, selv den arabiske presse. Den israelske presse har kort omtalt, at militæret udfører operationer for at knuse en terroristisk infrastruktur.

Hæren er trukket ud af flygtningelejren Balata for nogle få dage siden og har siden intensiveret belejringen af Nablus og den gamle bydel. Et område i den gamle bydel, Qarion, har nu været

fuldstændigt lukket i seks dage. Soldaterne bevæger sig langsomt fra hus til hus, ødelæggende døre og vægge, mens de bevæger sig frem.

Hver dag har fredsvagter og palæstinensiske frivillige forsøgt at bringe mad og medicin ud til de indespærrede i dette område, og hver dag er vi blevet stoppet. Både i går og i dag skød militæret mod os med skarpt, da vi forsøgte at bringe brød ud; en palæstinenser og en fredsvagt er ramt af splinter. Eksplosionerne fra Qarion høres gennem hele dagen og hele natten.

Nytårsaften, da vi forsøgte at få en ambulance ind i området for at evakuere sårede og syge, blev vi stoppet af en jeep. Soldaterne kom ud og begyndte fnisende at stille os åndsforladte spørgsmål som "*Kommer I fra en eller anden anti-globaliseringsbevægelse, eller er I her bare?*" Hurtigt gik det op for os, at soldaterne var skæve, at de havde siddet og røget bag i jeepen. Tyveårige soldater, skæve og med M-16 geværer i hænderne havde ansvaret for sikre området mod palæstinenserne. Det er en alt for skræmmende viden.

Præcist ved midnat nytårsaften mærkedes og hørte en kraftig eksplosion ud over hele byen. Vinduer i alle husene over en kilometer fra Qarion splintredes. Vi brugte de næste timer på at forsøge at evakuere familier fra huse nær ved, da der blev udråbt advarsler om yderligere eksplosioner. Bid for bid var soldaterne i gang med at med at ødelægge en over

200 år gammel bygning. Under aktionen var mange i området ved bygningen blevet fængslet, de fleste af husene var besat af militæret.

I dag ankom kolonner af jeeps til universitet, hvor studenterne var i gang med deres afgangseksamener. Alle blev fjernet. Tre kvinder, nogle af mine veninder, ville gå til universitetet her til morgen. Da de kom udenfor, skød soldaterne tåregas og chokgranater efter dem.

Fra moskeerne lød her til morgen atter opfordringen om bryde udgangsforbuddet og gå ud på gaderne. De få, der gjorde det, blev mødt med kraftig tåregas, chokgranater og skarpe skud. Hver morgen vågner jeg til en blandet lyd af granatild og lydene fra handlen på markedspladsen. I gaden, hvor jeg bor, åbner de handlende deres butikker og boder klokken syv, umiddelbart efter at en jeep er kørt igennem for at annoncere udgangsforbuddet. Klokken halv otte kommer flere jeeps og affyrer tåregas og skyder tilfældigt rundt i gaden. De fleste når at komme væk, ud i gyderne, og butiksdørene lukkes hurtigt. Fem minutter efter, at soldaterne er væk, vender livet tilbage i gaden. Dette katten efter musen-spil fortsætter hele formiddagen. Ved middagstid har shebab'erne (unge drenge) opstillet vejblokader lavet af papkasser og store sten for at forhindre hæren i at komme ind i deres gader. De afventer og barrikader sig bag vejblokaderne, mens de kaster sten efter militærets køretøjer.

Den tolvårige søn her i huset, hvor jeg bor, mangler to terminsprøver. Hver aften læser han lektierne sammen med mig eller hans far. Hver nat ligger han vågen, angst for skuddene og eksplosionerne. Hver morgen hører han jeepen, der kører rundt og annoncerer udgangsforbuddet. Og alligevel så klokken otte, står han op, tager tøj på og går mod skolen kl. halv ti. Han når som regel kun lige rundt om hjørnet, før han drives tilbage af soldater eller af varselsskud.

Ved stædigt at tro på livet og ved stædigt at leve det under disse umenneskelige forhold fortsætter han og resten af befolkningen i udgangsforbuddets Nablus deres kamp mod besættelsen.

Kelly B.

Nablus 2. januar (Fork.)

Hele huset

var fyldt med tog,
skinner, skiftespor, - og alt
hvad der hørte en modeljernbane til.

Sønnen i huset var
som bygget op til en karriere i de danske jernbaner, - og se
om det ikke passede. Så store evner
måtte ikke spildes, og
da tiden oprandt, oprettede man
til situationen en formålstjenlig passende stilling. - Nu
er han kommet godt af veje, - og gør god fyldest
som, - kapacitetschef i de danske jernbaner.

NB

Strøtanker efter vinterferie

Det tager et døgn, før vi er fremme. Først med tog fra København til Östersund, den sidste del af vejen i liggvagn. Derfra med bus til Slagnäs ved Storavan. Jeg ringer fra bussen for at være sikker på, at vi har forstået aftalen om afhentning rigtigt.

Der står han så, en lille ældre mand, Holger hedder han, og sørger for, at bagagen anbringes godt og sikkert. Turen går videre nordpå langs søen gennem det øde snedækkede landskab. To ryer flyver op, ellers er alt stille. Pludselig er vi der: "Her bor vi," et lille hvidt træhus ud til vejen med lys på grantræet udenfor og de karakteristiske omvendte v'er med lys i vinduerne, det ligner mange af de huse, vi har set undervejs.

Der ligger også en mindre rød træhytte med brændeovn. Der skal vi bo. Vand hentes i huset, brændet i laden, og så er der udendørs das og 34 graders kulde. Efter lidt udpakning finder vi op til kaffebordet og låner toilettet dér. Det bliver heldigvis meget varmere allerede dagen efter. Holger er skovlappe og har hele livet været på farten hver vinter for at holde sammen på renerne. Nu er helbredet desværre ikke længere til det. Gunhild er født få kilometer herfra, og hun har haft nok at gøre med at passe hus og børn. "I starten boede vi i hytten, og vandet blev hentet en kilometer nede ad vejen. Efter at vi var flyttet over i huset, gravede mine brødre en brønd, og vi fik elektrisk lys, men vi fyrede med brænde og vaskede tøj i et kar i kælderen." De er nu begge to sidst i halvfjerdserne.

Juleaften får vi skiene på og finder det spor, Holger har lavet til os med snescooteren. Her har været elge for nylig, men vi ser ikke nogen. Til gengæld når vi at se solen, før den går ned igen. Søen er så stor, at den er med selv på det Sveriges-kort, der var i mit gamle skoleatlas, men vi er forsigtige

med at gå for langt. Skellefteelven løber igennem, så der kan være våger, og bliver det overskyet, er natten meget mørk, og månen er kun lille og ny. En enkelt ravn, vist nok, flyver hjem. Ellers ser vi kun sporene fra rener og harer og andre dyr. Til aften tilbereder vi *helt*, fisk fra søen, på brændeovnen.

De korte dage bliver også brugt til at iagttage de travle, farvestrålende fugle på fuglebrættet. Lavskriger og dompap kappes om de røde farver, spættefar har også en rød plet og skovskaden sine rødlige og blå farver, men mejsefuglene holder sig til de grå og brune farver. Når solen er fremme og i den lange dagning og tusmørketid er himmelen et enestående skuespil i gule, røde og violette farver, blandet med skyernes hvide og grå og himmelens frostblå, der skifter fra den klareste lyse til den mørkeste, næsten sorte, natblå, mens stjernerne langsomt dukker frem. En skyfri aften ser vi mælkevejens overvældende stjernemylder, som jeg husker det fra for 50 år siden, før den omfattende gadebelysning vi kender i dag i Danmark.

Flere historier bliver fortalt, om hvordan det var, da vores værter var børn. For 70 år siden boede her mange børn. Da lå der et par kilometer herfra, ude på halvøen, en skole med tre klasser, det ene år 1., 3. og 5. og det næste 2., 4. og 6. Derefter måtte man tage til Arjeplog eller endnu længere for at få en videre uddannelse. Landevejen kom først sidst i trediverne; før den tid foregik transporten over vandet med båd eller slæde, og hver husholdning havde en ko. For 40-50 år siden kørte bussen tre gange om ugen, så der kunne handles. Til gengæld lå den nærmeste by med posthus og købmand kun 10-15 kilometer herfra, i dag er der 39 km.

Inde i landet lå en blymine, den er lukket nu, og området er ved at blive

købt op af nordmænd. I starten kørtes blyet på åbne lastbiler, senere blev det lukkede. Der var mange, der blev syge af blyforgiftning, også dyrene, der spiste græsset, hvor der var faldet blyklumper af bilerne.

Skiene bliver slidt, romaner bliver læst, brænde bliver hugget, boller bliver bagt, historier fortalt, og sange bliver sunget. Tiden bliver ganske langsomt uvedkommende.

Nytårsaften får vi det flotteste nytårsfyrværkeri foræret af naturen. Et nordlys med skiftende mønstre og lidt farver oplyser himmelen mod nord i en halv times tid, og den nat ser vi en film i fjernsynet.

Ligesom roen er blevet en vane, skal vi hjem. 26 timer senere låser vi os ind og kaster os over aviserne og e-mailen, men også potteplanterne og fuglebrættet bliver husket.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK København

Butikken er flyttet til Amager:

Ved Sønderport 18

2300 København S

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag-torsdag 16-17.30

Lørdag 11-13

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Tillægsforsikringer vinder indpas

Frygten for arbejdsløshed er voldsom. Undersøgelser viser, at 22 pct. umiddelbart frygter en fyreseddel. Hver tredje lønmodtager har på det seneste oplevet fyringsrunder på arbejdspladsen. Forklaringen er simpel. Forskellen mellem lønindkomsten er dagpengene er stor. Den maksimale dagpengesats er netop steget til 3.205 kr. pr uge før træk af ATP og skat, hvilket svarer til en timeløn på 86,6 kr. Det fordrer dog, at man har i gennemsnit har tjent minimum 104 kr. i timen inden for det sidste kvartal. Det er en lønnedgang for de fleste ufaglærte på mellem 20 og 40 kr. pr. time.

Hertil kommer, at arbejdsløshedsperioden under Nyrup-regeringen blev reduceret til ét år, hvorefter tre års aktivering træder i kraft, hvilket kun sjældent udløser en ny arbejdsplads. Derefter hedder det kontanthjælp.

Siden VK-regeringens tiltrædelse har de lovet et opsving, men kendsgerningerne er, at arbejdsløsheden er steget med mindst 50.000 til snart 200.000, hvilket kun udtrykker de dagpengeberettigede. Reelt står omkring 900.000 mennesker i den erhvervsaktive alder uden for arbejdsmarkedet. Rundt regnet hver fjerde – eller 25 pct. – er udstødt.

Regeringens arbejdsmarkedsreform, der blev vedtaget med Socialdemokratiets stemmer, har desuden forringet de almindelige vilkår for de udstødte. 1.250 færre kroner til kontanthjælpsmodtage-

Står det til regeringen, Socialdemokratiet og fagbevægelsens top, så er "ekstrasikring" ved ledighed kommet for at blive. Det er en uholdbar holdning, der i virkeligheden bygger på, at arbejdsløsheden er kommet for at blive.

Faglig kommentar

re, 32 beskæftigelsesordninger reduceredes til tre, "unge"-ordningen blev udvidet til 30 år, tvangsaktivering som gratis arbejdskraft, rådighedsreglerne er strammet op, grønt lys for tværfaglige akasser og private jobformidlingsselskaber og et enstrengt socialt system er blot et udvalgt af den tornede buket, de udstødte har måttet smage.

Betingelserne er mere end barske. Der er ikke noget at sige til, at frygten for indtræden i de udstødtes rækker er stigende.

Så også på dette felt har regeringen indført individuelle muligheder for selvforsikring. På linje med anden brugerbetaling. Det er i dag muligt at tegne en "ekstra sikring" i tilfælde af uforskyldt ledighed. Eksempelvis kan man for 139 kr. om måneden få udbetalt kr. 1.500 før skat i op til 12 måneder ved ledighed.

I LO- og FTF-familien har man udvist stor interesse for denne mulighed, hvilket er blevet skærpet med Kristelig a-kasses succes på området. På blot tre måneder har 4.000 af a-kassens medlemmer tegnet denne tillægsforsikring, hvilket svarer til ca. 3 pct.. A-kassen har en målsætning på 15.000

medlemmer. Selvom forsikringen er til størst gavn for de højest lønnede, så er det fortrinsvis de ufaglærte, der har benyttet sig af "tilbuddet". Det tæller blandt andet chauffører, landbrugsmedhjælpere, lager- og specialarbejdere.

Der hersker ikke tvivl om, at forsikringsselskaberne – måske også a-kasserne – tjener stygt på frygten for arbejdsløshed. Spørgsmålene om konsekvenserne rasler ned. Vil a-kasserne favorisere de arbejdsløse medlemmer, som har tegnet tillægsforsikring, når det gælder anvisning af arbejde? Eller i større grad tvangsaktivere samme?

Samtidigt er det endnu en ordning på linje med anden brugerbetaling, der belaster familiernes økonomi. Individuelle ordninger og forøget brugerbetaling indgår ikke i hverken statistikkerne over realløn eller i regeringens skattestop.

Desuden betyder tillægsforsikringer endnu en opsplitning af arbejderklassen. Efterløn, sygeforsikringer og tillægsforsikringer er alle ordninger, der sammen med andre "tilbud" individualiserer og splitter yderligere i forhold til de allerede meget forskellige arbejds- og levevilkår.

Står det til regeringen, Socialdemokratiet og fagbevægelsens top, så er "ekstrasikring" ved ledighed kommet for at blive. Det er en uholdbar holdning, der i virkeligheden bygger på, at arbejdsløsheden er kommet for at blive. Samfundet har brug for masser af arbejdskraft til blandt andet børne- og ældrepleje, almen forsorg, boliger, renovering af den ældre boligmasse osv.

Indførelse af 30 timers arbejdsuge vil slå to fluer med ét smæk: Flere i arbejde og færre på sygedagpenge.

Sæt arbejde i gang, og afskaf alle individuelle ordninger!

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk